

Jak jsem k SF přišel

(František Novotný)

Až do roku 1949 provozoval můj otec s bratrem přádelnu žíní v Brně - Králově poli. Nebyla to žádná fabrika, ale krcálek s jedním zaměstnancem, který obsluhoval jeden autokláv na paření a čištění žíní. U stěny stála také bílá skříň a pokud si pamatuji, mohly mně být tak čtyři, udivilo mě, že v ní nevisí žádné šaty, že ani nemá žádné police, když na jejím dně se vršily kupy sešitů s červenými obálkami. Skříň patřila strýci Pepkovi a tak asi o pět let později, když přádelnu už dávno vzal bolševik a já se naučil číst, mi začal ony sešity půjčovat. Bylo to originál sešitové vydání J. M. Trosky, jak původně za německé okupace vycházelo, s ilustracemi Jiřího Wowka.

Byl jsem ztracen, jednou provždy. Už nikdy jsem neměl mít takový pocit úžasu z četby, jako když jsem se zabral napřed do „Metly nebes“ a pak dalších Troskových románů. Strýc Pepek mi sešity půjčoval na přeskáčku, takže jsem měl problém přečíst si tu kterou knihu v patřičném pořadí kapitol, o časové posloupnosti celého seriálu ani nemluvě. Takže jsem napřed přečetl cyklus „Zápas s nebem“ (odzadu) a pak teprve „Nemovu říši“. Dnes soudím, že strýc Pepek, sám nadšený sciista, mi Trosku začal půjčovat naschvál, neboť měl se svým bratrem pořádně nějaké rozmišky. Věděl totiž, že můj otec tuto literaturu nesnáší, a chtěl mu do rodinného hnízda nasadit kukaččí vejce. Což se mu stoprocentně zdařilo.

Ovšem můj otec byl takový grand, že nemrkl ani brvou, a nechal mě číst, co jsem chtěl. Od rodokapsů až po Hemingwaye, od Malého čtenáře až po Škvoreckého. Pochopitelně že jsem se začal pít i po dalších scifárnách, ale to byl ve stalinistickém Československu 50. let těžký problém. Vzpomínám si

na téměř mystický zážitek, když jsem byl v roce 1954 u tety na prázdninách ve Vsetíně a její sousedka mi půjčila předválečné vydání „Stroje času“ H. G. Wellse. Byl jsem jako v transu a v noci jsem zalézal pod deku ve strachu před Morloky. Pochopil jsem, že Troska není ojedinělý výkřik do tmy, ale že existuje celý žánr těch kouzelných knih, pro něž jsem neměl jméno, že tyto knihy se jinde na světě svobodně vydávají. Nu a bolševik měl u mě další vroubek.

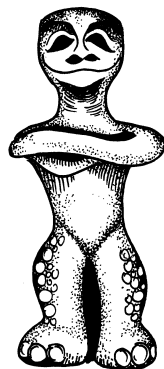
Teprve pak jsem se dostal k verneovkám, pochopitelně opět k předválečným vydáním. Nebyly to špatné knížky, ale musím se přiznat, i když tím asi pohorším členy KJV, že mi připadaly jako běčka. Chápal jsem je spíše jako (námořní) dobrodružné příběhy než jako čistokrevnou sci-fi, a dodnes se ve mně něco ježí, když je Verne řazen mezi autory SF. Podle mě jeho knihám chybí onen čistokrevný *wonder of sense*, který měl Troska, byť na naivně nízké literární úrovni, ale nikoli Verne, který kromě románů „Cesty do Měsíce“ a „Na kometě“ se vhnul dobrodružstvím v kosmu. A ta mě čtenářsky táhla nejvíce.

S oním *wonder of sense* jsem pak setkal v plné míře až u Stanislawu Lema. Přestože se ke svým raným románům pro mládež dnes nehlásí, neboť byly příliš poplatné době, mě jako desetiletého kluka silně oslovily. Hlavně velká kosmická epopěj „K mrakům Magellanovým“, kterou jsem si koupil za vlastnoručně vydělané peníze na bramborové jednodenní brigádě. Dostal jsem 42 Kč, což na vázanou knihu s ilustracemi Teodora Rotrekla bohatě stačilo.

S pádem stalinismu se uvolnil i knižní trh. Lemovy knihy se počaly pravidelně překládat a objevil se český autor Babula, ale mně, ačkoli jsem sledoval knižní produkci ostřížím zrakem, jeho román „Signály z vesmíru“ nějak unikl. Snad proto, že napřed vycházel na pokračování v časopisu **Pokračování na str. 7**

OBSAH

Jak jsem k SF přišel	1	„O Palpyho kšandy“	15
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Hledá se autor	16
Hvězdný bulvár	3	Netvor	17
SF číslo měsíčníku Plav!	7	Časem s vědou	20
Nehvězdný nebulvár čili štědré léto	8	Kdo je kdo v ČS fandomu	20
P. K. Dick - Vykolejený čas	9	Syndrom Kulhánek	21
Dan Simmons: Ílion	10	DOGMA	22
Je Cena Karla Čapka zpět na výsluní?	11	Noční hlídka	23
Tabulky účastníků a porotců	12	Kung-fu mela	23
Vyhlášení třetího ročníku Trifid	14	O Stříbřitělesklý halmochron r. 16	24
Vyhlášení 25. ročníku CKČ	14	Jak jsem letos hodnotila Halmochrom	24
Ars Sithia	15	O Stříbřitělesklý halmochron r. 17	24



Čtenářův průvodce po Interkomu

Škoda, že nemám víc místa, pokusil bych se o editorial ve stylu Pevnosti. *Podzim je tady, jarní únava přechází v zimní spánek, ale v našem sklepení pilně kujeme zbraň... těšte se na další postřehy z Parconu a očekávejte Deník špióna z Tatraconu.*

Takže stručněji, do konce roku nás čeká spousta akcí, zástupce klubů zvou hlavně na podzimní poradu do Březové. Page vzkazují:

Připomínám, že se blíží termín podzimní porady 14-16/10 s jednacím dnem sobota 15/10, jako obvykle od 9:09 do 15:15. Program obvyklý pro Podzimní poradu, především volby nové Rady. Náměty a připomínky k programu mi posílejte přímo na pagi@pagiserver.cz. Nevýdělečně činným zástupcům klubů připomínám, že se předem musejí přihlásit o příspěvek na ubytování.

Spousta podzimních akcí (podrobněji a hlavně aktuálněji na webu)

- 7.10. - 9.10. OpatCon - speciál/Broumov
- 14.10. - 16.10. Podzimní porada Čs. Fandomu/Březová nad Svitavou
- 14.10. - 16.10. ComicSalon/Bratislava
- 28.10. - 30.10. Avalcon Speciál/Chotěboř
- 12.11. Minicon/Praha NTM
- 9.12. - 11.12. Fenixcon/Brno

K obsahu

Velké pozdvižení na fandomovém internetu způsobil značně nekompetentní článek Filipa Sklenáře na Čulíkových Britských listech (dále jen Blistech, <http://blisty.cz/art/24972.html>). Mám za to, že i tam, kde se FS strefil a vyloženě neblábolil, šlo spíše o náhodu. V diskuzi na SF konferenci jsem to přirovnal k tomu, když někdo odsoudí stalinismus, protože mu rudá na praporu přijde *de mode*.

Více Šumař na straně 21 a Honza hned tady.

Zdeněk Rampas

.... Takže v prvotině najdete nejspolehlivěji místa, na kterých, aspoň když je vytrhnete z kontextu a zatajíte všechno ostatní, můžete krásně ukázat, jaký je autor idiot.

Krom toho výběr citátů zjevně odpovídá výše zmíněnému přístupu. Sice jsem od Kulhánka četl jen pár povídek, ale aspoň jsem slyšel, jak o něm mluví jeho čtenáři, a když jsem teď hledal na webu pirátské kopie jeho románů, nahlédl jsem na začátek Divokých a zlých, jakož i na fanouškovskou stránku, která kromě těch (patrně) pirátských kopií nabízí stručné charakteristiky, vybrané citáty a odkazy na recenze. Z toho jsem si udělal obraz, že Filip Sklenář sice vybral citáty usvědčující Kulhánka z obraznosti mentálně zaostalého puberťáka, ale davy Kulhánkových příznivců (pubertálních, naprosto nezletilých i dávno dospělých, vysokoškolsky vzdělané a akademickými tituly ověřené jedince nevyjímaje) nadšeně citují příměry a vtipy mnohem povedenější. Kulhánek zřejmě především baví čtenáře, a tím pádem je v situaci estrádního komika – nemůže jako poustevník meditovat roky v horách, aby vymyslel jednu větu koncentrované moudrosti, již by se pochlubil dobrodruhovi, který možná jednou k jeho poustevně po vysilující pouti zabloudí, musí každý večer zabavit na dvě hodiny početné a různorodé publikum různého stupně inteligence, vzdělání, únavy a podnapilosti. Nesmí se zastavit a nesmí nudit, takže jede pořád kupředu, když zrovna neví, co by řekl chytrého, plácne hloupost, hlavně se dostat dál a vymýšlet a zkusnout vtipy, dokud nepřipadne na nějaký opravdu dobrý – a až na něj připadne, pokračovat znova horšími až k dalšímu dobrému, a tak pořád dokola, dokud nepadne nebo nepřestane publikum bavit. Když se mu podaří upoutat a udržet pozornost, všichni zapomenou na hloupé vtipy a zapamatují si ty vydařené – všichni kromě nepřátel, kteří přišli na vystoupení s úmyslem zapst si do notýsku to nejhorší, a pak to pořádně rozmáznout, aby toho lumpa, co si dovolil být úspěšnější než oni, pořádně znemožnili.

Honza Macháček.

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 9/2005 (223)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6, 161 00 Praha 6

tel.: zrušen, používejte
v prac. době +420 224 239 645
fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://ikarie.cz/interkom>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčnick a Jan Macháček
S korekturami pomohl Jan Vaněk jr.
a Michaela

Autoři tohoto čísla:

Libuše Čermáková, Filip Gotfrid,
Ondrej Herec, Martin Gilar,
František Houdek, Zdena HT,
Jan Kovanic, Daniela Kovářová,
Jan Macháček, Marvin, František
Novotný, Pagi, Lukáš „Fajl“ Pecha,
Roman Paulík, Zdeněk Rampas,
Šumař, Lubomír Záborský, Darth
Zira

Sponzor tohoto čísla

Jirka Doležal

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 29.9.2005

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Příroda je pro zvířata.

Jaroslav Veis (někdy v polovině osmdesátých let)

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

● **16. července** Martin Klíma (pomalu začínající naplňovat definici workoholika) našel čas navštívit Vilmu (pomalu začínající naplňovat definici zelené vdovy) v Úžicích, a protože se i jejich děti pozdravily z letních chřipkových příhod, uspořádali jsme velké prázdninové tažení na Kralupy. Vilma přijela pro Martina na nádraží a pak společně vyzvedli ještě Michaelu a mě. Dost nám to v tom vedru bodlo. Chvilku před třetí jsme proklíčkovali vesnicemi mezi Kralupy a Prahou 6, přesně ve tři dorazil Tomáš Kohl a asi o hodinu později Bidlo s Honzou Vaňkem jr. a Viktor Janiš. Nějaký čas jsme bojovali s občasnými přeháňkami, mezitím od Máchova jezera dorazil Ivan Kmínek (co tam všichni mají, nedávno Peter Pavelko..., teď zase Ivan) a když už nebylo co opékat, přesunuli jsme se pod střechu do intelektuálního doupu. Chvilu předtím (asi z rachoty) dorazil bloger Pavel Kočička

Při probírání nepřítomných si někdo vzpomněl na zveřejněnou organizačního pavouka Kdo s kým ve fandomu, který prý kdys vážně nahlodil jednu americkou fanouškovskou komunitu. (Mám za to, že Interkom svým zpravodajstvím v homeopatických dávkách zasvěceně čtenáře před podobným šokem brání.)

Martin přeložil kousek knihy Interface, kterou napsal N. Stephenson se svým strýcem, další satiru na americké volby a státní správu, více na <http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/0099427753/>. Večer pak líčil nejlepší kousky z knihy Imperium od Nialla Fergusona (<http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/0141007540/>). Napsal ji člověk, snažící se očistit imperiální minulost Británie od nánosu předsudků, vedoucí k dnes tak módnímu studu za imperialismus. Já jsem v tu dobu četl knihu o Americké revoluci a pochechtával se energii obětované úsilí osvobodit se ze systému, který poskytoval a zaručoval svobody dodnes ve většině světa nedostupné.

● **21. července** jsem se v Krakatitu sešel s Darth Zírou, která přihlásila klub Academia Sithia do ČS fandomu. Tentýž den se mailem přihlásil i SFK SGCZ – Fan club seriálu STARGATE.

■ **23. července** pokračoval filmy nadupaný červenec, tentokrát jsme navštívili „Sin City“. Výtvarně nepochybně dokonale stylizované, díky tomu značná brutalita nepůsobila tak prvoplánově. Ambiciózní pokus převést výjimečný comics na filmové plátno, místy to fungovalo a místy zas tak moc ne. **Marvin**

● **25. července** čekáme, co počasí řekne k našemu plánu zopakovat petanquový turnaj na zahradě redakce IK. Nerozhodlo počasí, ale totální zničenost všech zúčastněných, takže jsem zajel do Krakatitu, moc se mi nechtělo, ale vezl jsem Tiri nějaké povídky. Když jsem se dostatečně přecpal sušenkami, zavola-

la mi Michaela, že Tiri čeká u nás doma. Nikoho nenapadlo dát jí vědět o všeobecné chciplosti.

● **26. července** se okolo páte podruhé scházíme s Markem Kučaříkem nad projektem Leonardo. Nejplnatnějším členem týmu byl Honza Kovanic, také uplatnil nejvíc svých povídek. Dmul se pýchou, když se jej Marek zeptal, zda to nezkoušel s poezií.

Moc se tam ale nezdržím, jsme pozváni společně s Janišovými na oslavu narozenin Vladana Rámiše. Ta se mimochodem docela vyvedla, nikdy bych neřekl, jak snadno se sloučí scifistický a právnícký živel. Inu, i právníci si rádi přečtou Jakuba Vandrovce, a jen litují, že naše právní prostředí dává tak málo prostoru k některým jeho metodám (vrstvává metoda vyřazení s komunismem), a scifisti, když musí interagovat s většinovou komunitou, zase občas potřebují právníky.

● **28. července** mám v Krakatitu další schůzku s Academia Sitha, Pavel Weigel mi prozrazuje, že již odevzdal Acháju III a záleží jen na Tomovi Jirkovském, až si najde čas ji vydat :-), Peter Pavelko s Jolanou mají organizační schůzku ohledně cesty na Worldcon, probíráme i, jak by měla hlasovat česká a slovenská delegace o místu příštího nebo spíše přespříštího EC, zda dát hlas nějakému menšímu irskému městu, či spíše Kodani? Mezitím zmožena hrozným vedrem nebo z jiného důvodu tam na stole pospává Petra T. známá jako Rajče...

● **29. července** teplota stoupá nade všechny meze a jedeme na Tatracon. Ve stínu je asi 36 C, kolik bylo ve vagónu bůh sud'.

Tatracon

● **30. července** se vysypeme v SNV, na nástupišti autobusů č. 14 potkáváme jako v uplynulých letech již několikrát brňáky, tentokrát jen Marvína a Milese, co je s Piterem, jsem se nějak zapomněl zeptat.

U Hradiska potkáváme Smolu s Táničkou, varují nás, že očekávat Mia Butoru a spol. v ohlášených 9 není dobrý nápad, neb organizátorská skupina pařila do časných ranních hodin. V 9.15 ale již zastavila kolona aut a vystupují Mio, Igor Melicherčík a další, vykládají trička s letošním logem Tatraconu a prezenze může začít...

Odpoledne trávíme na terase Relaxu, Čonky M\$, Talašovi, Mamča, objevila se i Iňa Butorová, zdá se, že se rodina Butorcov za pár měsíců rozroste. Víťame postupně dojíždějící Holanovy, Talašovy, večer Iľan s Dáškou a malým Tomáškem, kterého jsme naposledy viděli na loňském Tatraconu jen v podobě Dáščina vyklenutého břicha.

● **31. července** vedro pokračuje, od Mamči (Aleny Mamčákové, Piškota je její dcera) se dovidáme o požáru polomů po letošní vichřici, snad se požár rozšířil i na kleč a kosodřeviny (pokud nejde o totéž :-). Večer začíná slavnostní zahájení Tatraconu vystoupením místního tanečně-jazz-gymnastického souboru. Předváděli barbarský tanec, možná šlo o přivolávání deště, což se jim docela podařilo. Večer vypukla velká bouře, uhasila požáry a poskytla osvětlení místním vylupovačům chat, kteří se pokusili navštívit i přizemí chaty, kde bydlíme spolu s Heňou Feriencem a Milanem Vargou a Majou Mihálovou a jejich dětmi. Loupič se pomocí páčidla dostal přes první dveře, když



Ifan, Tomášek a Dáška

začal bourat druhé dveře, vyplašila jej Michaela. Tak jsme si ještě užili sledování práce slovenských policajtů.

● **1. srpna** Mio odvádí pochůzně účastníky na výpravu na Košary briežok, my dospíváme následky noční návštěvy.

● **2. srpna** karetní turnaj, v kategorii do 18. let zvítězila osmiletá Dominika Mihálová z naší chaty, dobře jsme ji za ty tři dny proškolili, dospěle potřela Marika Halienová (ta však, jak se zjistilo, používala při hře nedovolené prostředky, hlavně hlavu).

● **3. srpna** Igor Melicherčík jako hlavní kuchár a Richard „Krtko“ Sokol jako náčelník jeho štábu vaří Tatraconský guláš. Velkoryse nevzali v úvahu, že nás není obvyklých devadesát, ale jen něco přes šedesát, a guláše se na každého dostalo vrchovatou měrou.

● **4. srpna** je včtenovaný bowlingovému turnaji a večer jedeme do kina na Constantine. Díky recenzi v IK vím do čeho jdu.

● **5. srpna** přší a tak odpadá tradiční výstup roklinou Suchá Belá, my už balíme a loučíme se. Milán Varga nás hodil na nádraží, kde mě čekalo ještě jedno Tatraconské překvapení v podobě zcela nečekaného a neplánovaného setkání s dinosaurem Peterem Dudášem, který rovněž cestoval Laborcem, a tak jsem mohl letmo poznat i jeho dvě dcery a manželku.

Zase v Praze

● **8. srpna** Filip vymyslel návštěvu IMaxu, kde promítají Batman začíná. Jako z udělení bylo RUR plné, jak nepamatuji.

Ještě v metru jsem potkal Davida Horáka, s úžasnou kreací na hlavě, chvíli mi trvalo, než jsem jej zařadil, doprovázela jej jeho dívka, o jejíž příslušnosti k lidské rase (na rozdíl od Davida) nebylo kupodivu pochyb. V RUR byl již Štěpán Kopřiva (co Davidovi přebývalo, jemu chybělo, dává nyní přednost holé lebce) a konzultoval s Filipem korektury nějakého komiksu, kvůli němu přišel i Ludo Přata. Jitka a Tiri mi daly zpracované posudky na Trifida, zpoza pultu se objevila Jana Doreen Sainorová, změnila zaměstnání a třeba bude mít víc času.

Pak Bí, Eva a Doreen odešly na nějaký obskurní film s názvem Kung-fu mela (viz str. 23), ale zase dorazili Honza Macháček a nakonec i Honza Vaněk jr., který se právě vrátil z Worldconu. Moc nám toho ale nepověděl s tím, že kdo nezažil, nepochopí.

■ **8. srpna** jsem se po návratu z Tatraconu nechal přemluvit na kino, vždyť jsem měl konečně dovolenou. Fantastická čtyřka nebyla dost odvážná, aby byla přímo komedií, a vážně se také nedala brát. A tak byl výsledek dost rozpačitý. **Marvin**

● **9. srpna** jsme vyhlásili scifistický subotník a Den otevřených dveří SF archivu. Dostavil se takřka celý Islington, až na Adélku, ta si přečetla pozvánku po půlnoci a chystala se přijít ve středu, takže jsme A4 časopisy (Ikarii, Nemesis, Fantázie a Pevnosti) zařazovali do archivních boxů jen ve třech. Lenka byla překvapena, když zjistila, že si velkou část knih a časopisů kupují :-)

● **11. srpna** v Krakatitu si s Islingtonem dopovídáme, co jsme nestihli v úterý.

● **12. srpna** jsem navštívil SF (Sanču Fülleovou) na jejím pracovišti v Národní knihovně a nechal tam při té příležitosti povinné výtisky letošních Mloků.

● **13. srpna** uspořádala Eva Hauserová menší scifistický večírek. Kde jen ty časy rozinek a sucharů jsou, Eva dobře ví, že žaludek dinosaura je náročnější a choulostivější než u byvších neofanů, a tak podávala kuře marengo (i když pravda, Eva nás rozmazlovala, co pamatuji, ještě v době, kdy jsme se dohadovali, zda to ten Gorbačov myslí upřímně).

Cyril pohovořil o poměrech na universitě, Hanička o práci v Pasece, Eva o práci v Jackie, Viktor vyzvídal, zda přebírají skandály i z Blesku a zda si ověřují fakta (ne, tím se skutečně nezdržují). Eva napsala román o šílené ekoložce, zřejmě s nějakými autobiografickými prvky, myslím, že si ji získal Honza, když si donesl kelímek, ze kterého pil v internetové kavárně, aby byl řádně využit, já s Vilou (přidala ke svému románu dalších dvě stě stran, teď jde v podstatě o pentalogii, nevýhodou je, že je to jako pět knih) jsme spíše poslouchali. Když jsme před jedenáctou odcházeli, vrátil se Evě její mladší syn Jakub tuším z Litvy, takže se loučení změnilo ve vitání.

■ **13. srpna** se povedlo na druhý pokus zorganizovat Vevercon. Na hrad Veverí jsme jeli párníkem, cesta zpět byla plánována pěšky. Kvůli Piškotce, která to ještě neviděla, jsme si zakoupili lístky i na nyní oddělenou část v Anglickém traktu – expozici modelů erbovních zvířat v „životní“ velikosti, určenou jinak spíše pro děti tak do deseti let. Hlavní prohlídka hradu se opět rozrostla o několik sešlých kousků inventářů, byla dokončena rekonstrukce jediných slušně zachovalých nástěnných maleb, když si vzpomenu, jak špatně vypadaly při první prohlídce, tak bych neuvěřil. Vrcholem bylo zpřístupnění opravné podkrovní, některé trámy jsou několik století staré, a byla tam i pěkná vyhlídka. V části hradu zvané Příhrádek jsme si prohlédli výstavu živých dravců, navštívili vinotéku. Pochod zpět byl poněkud delší a namáhavější, takže další turistika hned tak brzo nehrozí.

■ **15. srpna** byl čas letních oddechových snímků. Pan a paní Smithovi byli docela zdařilým reprezentantem a vcelku jsme si přišli na své, jen některé z naší výpravy namítaly, že Brad Pitt má křivé nohy. **Marvin**

● **15. srpna** odpoledne před K. se u mě zastavili Jirka Vlček (vydavatel Líhně) a Ivan Kmínek, do Krakatitu jsem pak dorazil jen na chvíli.

● **17. srpna** se to již nedalo odkládat a vyrazím na rodinnou dovolenou do Špindlerova Mlýna. Nejdřív jsem se zakecal, potom nemohl nalézt klíče a pak metro končilo na Českomoravské místo na Černém mostě. Autobus mi musel ujet snad jen o minutu. A věřili byste tomu, že M., místo aby byla ráda, že jsem přijel alespoň tím následujícím, tak se mračila.

■ **20. srpna** jsem pořádal tradiční Gardencon. Stejně jako loni byla jako velvyslanec Prahy pozvána Jolana. Letos jsem zařídil slunečno, i když škarohlídští meteorologové předpovídali bouře a zataženo, takže se akce bez problémů konala na zahradě. Odvážní účastníci tak mohli v temném a zapovězeném koutě zahrady navštívit obří dýni pěstovanou na Halloween, k večeru došlo na grilování. Letos se sešel také velmi snobský bar za samých vynikajících single malt whisek. Všichni přítomní oslavenci byli obdarováni nůšemi darů, pirátské tetování dostali všichni.

Marvin

● **21. srpna** jsme se letos asi naposledy sešli v Úžicích u Klímu. Viktor Janiš s sebou neměl Haničku, nejspíše ji prodal do otroctví, tak se musel starat o pejska sám, čehož se zhostil dotazem, zda je Elisek s námi na zahradě, který opakoval zhruba jednou za dvě hodiny. Vladan Rámiš se o poznání více věnoval své dcerce Míše, původně očekávané chůvičky Hedvika a Bětuška byly bohužel u babičky. Ještě ne zcela vzpomínám z dovolené v Krkonoších jsem odpadl poměrně brzy, takže více vám o tom příjemném odpolední nepovím.



Vilma Klímová a Viktor Janiš

● **22. srpna** bylo v RUR trochu mrtvo, chyběly pronikavé hlásky policejní roty. Jitka B. mně dala posudek na další příspěvek do Tritonu, měl bych udělat nějakou inventuru, aby vše bylo vyhodnoceno zhruba rovnoměrně.

■ **22. srpna** jsme se dočkali filmu Karlík a továrna na čokoládu, na který jsme se všichni těšili. V klubu se naštěstí za svou dětinskost nestydíme, takže na takové filmy jdeme společně a s úsměvem. Já mám pro Burtona slabost, už se nemůžu dočkat Mrtvé nevěsty.

Marvin

● **23. srpna** s Honzou Vaňkem jr. v Krakatitu, kde jsem nechal nejnovější IK v prodejně a pro Talašovy. Při sklence cideru jsme vymysleli zvláštní číslo Interkomu, něco jako Satanské verše, kde bychom (po zásluze) pohaněli všechny, které obykle chválíme...

● **24. srpna** jsem u Netopejra obdivoval krásné protikomunistické tričko, které se v prodejně nosí vždy ve středu, a upozornil jej na další podobná z akce Trikem proti komunismu na <http://www.dekomunizace.cz/web/galerie/> Za hodinu mi Karel volal, kde najde dotyčnou prodejnu :-)

● **25. srpna** se v Krakatutu ukázal Vladan Rámiš s neteří, by popatřila na lidi okolo Pevnosti. To se moc nevydařilo, bohužel Tom Němec je už měsíc někde mimo, ze stálejších příspěvatelů byl přítomen jen Leonard Medek, ale když jsem Jiřině Vorlové předával balíček knih z Tritonu, ukázalo se, že u našeho stolu sedí hned dva autoři obálek, Milan Fibiger a Jana Šouflová.

● **26. srpna** nesu do RUR Interkom 8-9/2005, protože do Taurconu budu nejspíše mimo Prahu, tím vám také zůstane utajeno, stejně jako mně, většina tamního dění.

■ **28. srpna** jsme jako už každý rok zneužili setkání adoptivních rodičů v zoo pro náš Vorvaňcon. Nejdřív jsem se bál, že ohlášených sedm až deset účastníků bude málo, nakonec nás bylo dle spodního odhadu. Novému výběhu koně Převalského (dnes už se to píše normálně, já vždycky myslel, že to byl Polák, a on byl od někudy z Ruska) vévodila jurta, všechna zvířata se způsobně předváděla adoptujícím, žirafák se pokoušel rozšířit rod a bylo mu jedno s kým, takže jsme viděli pštrosici skutečně běžet jak o život. Po bohatém občerstvení se účastníci ještě odebrali k nám na zahradu, kde děvčata z webu o irské whiskey pořádala degustaci značky Bushmills. Celkem bylo k dispozici sedm vzorků, včetně limitované German pub edice, a experimentovalo se se zanášením chutí do diagramů.

■ **1. září** nastala jedna z posledních příležitostí využít slevových kupónů, takže jsme šli do multiplexu jindy než v pondělí. Ostrov kombinoval sci-fi a akci poněkud nesourodě, takže byl místy bezmála nudný.

■ **3. září** se jeden náš smíšený tým zúčastnil 2. ročníku mezinárodního turnaje v pétanque trojic O POHÁR MĚSTA BRNA 2005 a nevedli si špatně, porazili např. reprezentanty Slovenska. Na další postup to sice nestačilo, ale pak vyhráli doplňkový experimentální pohár pro vyřazené. Zbytek Pochmurné neděle se přidal k děvčatům z webu o irské whiskey a zúčastnil se jejich vydařeného piknikového odpoledne na přehlídce šermířů na Špilberku.

Marvin

Taurcon

● **3. září** jsem si z rodinného otroctví odskočil na pár hodin na Tarcon do Nymburka. Trochu jsem během dvou let zapomněl cestu a protože se na webové stránky akcí většinou dívám až po jejich ukončení, vydal jsem se o jednu ulici vlevo. Naštěstí jsem ale zaslechl něco o orgiích chystaných na devátém patře, a protože budova, která by to umožňovala, je v Nymburce jen jedna, nebloudil jsem dlouho.

Potlačal jsem s příjemnými organizátory, půjčil ve vlaku okradenému Egonovi na oběd a zpáteční cestu (aby nemusel na členy klubu uvalit mimořádné členské příspěvky), s Jánem Žížkou zhlédl představení historického šermu skupiny přátel Mikoláše Dačického z Heslova, prohlédl si nová Dárečkova fotoalba, s Jolanou probral rodinný rozvrat nejmenovaného plzeňského vydavatele SF způsobený týdním výletem na Worldcon a jeho

takřka nulovou sociální inteligencí, skromně poobědval s Cellindrou, Fladem a Wikinkou, s Peťou Pavelkem a Lucasem probral podrobnosti chystaného Dementconu a Opatconu, Richard Klíčnik se s námi podělil o zážitky s Vyvoleným (centrum.cz, kde teď pracuje, v tom také jede), posvačil s Robertem Ramešem a jeho Martou, s Vaškem Pravdou probral problematiku prvních tří měsíců života šťastného kojence, v Čajovně dal řeč s Melkorem (rovněž jsem si tamtéž prohlédl pozoruhodnou výstavu SF a fantasy potvůrek vyrobených z korálků Hadžovým děvčetem – vlastní jméno mi uniklo), zahlédl jsem i Pagiho a Big Šamanu Zdeňka Tuneláře Zachodila, ale někam se mi ztratili, možná že na rozdíl ode mě navštívili některý z cca tří paralelních programů. V tom asi nebyli sami, protože ze zhruba stoosmdesáti účastníků jsem potkával jen asi třicet známých ostřílených nových harcovníků. Kde byli ostatní, netuším; pravda, do přednáškových sálů jsem nenahlédl :-). Nějak jsem trefil zpět na nádraží, když se ví kudy, je to asi minuta chůze, a v půl páté jsem již zase natíral střechu v Poříčanech.

■ V sobotu 3. září se konal 2. ročník mezinárodního turnaje v pétanque O pohár města Brna. Pochmurná neděle se původně měla účastnit dvěma trojicemi, ale Pet se zranila a Marvin s HT nechtěli na poslední chvíli shánět náhradu, a tak v sobotu v 9:30 nastoupila jen trojice Amis-Amila-Miles, zkombinovaná z obou našich týmů z brněnských lig. Dařilo se nám velice, porazili jsme v prvních dvou utkáních tým z Poděbrad a mistry Slovenska v pétanque a s mistryňmi ČR v trojicích jsme ve třetím zápase prohráli nejtěsněji 12:13. Pak se přihlásila únavá a horko, přestalo se dařit a další dva zápasy jsme nešťastně prohráli. Nezahodili jsme však koule do žita a přihlásili jsme se do doplňkového experimentálního turnaje, který se hrál podle nově zkušných pravidel, a ten jsme vyhráli.

Poslední vítěznou hru jsme museli již absolvovat pod umělým osvětlením a končili jsme kolem deváté večer. **Miles**

■ 4. září bylo poslední datum, kdy návštěvník filmu Utržený z řetězu získal ke dvěma lístkům DVD Hrdina zdarma. Navíc ještě platily slevové kupóny a hlavně to vůbec nebyl špatný film. Syrový i surový, výborné bojové scény a dobří herci a i ten motiv nápravy násilníka pomocí hudby nebyl nakonec tak kýčovitý, jak to zní. **Marvin**

● 5. září Krakatit, Filip na mě nalíčil pár knih z edice Fénix, kam já to budu dávat. Domluvili jsme se, že příště u nás. Jirka Černý mi poskytl první pomoc v Javě, se kterou jsem se zapletl při práci na *Kdo je kdo*.

● 8. září jsem si v Krakatitu připadal jak za starých časů. Distribuoval jsem IK a kam jsem kouknul, všude mi někdo předával nebo nabízel fanouškovskou literaturu. Dáreček pro mě měl nový sborník *Halmochonu*, Michell (nahoře) mi od Jána Žižky předala *Ked' si vymýšlám*, v knihkupectví (dole) mi Marie Kantůrková nechala zvláštní číslo časopisu *Plav* věnované SF. Připomnělo mi to dobu, kdy každý vydával nějaký fanzin a na conech a schůzkách jsme si je vyměňovali. Nicméně jsem se dlouho nezdržel, chvátil jsem Frantovi Novotnému pokrotit počítač, na kterém by měl dopsat Valhalu.

● 9. září proběhl zkušební večírek u JVjr. Honza Vaněk jej později nazval Prokletí v Argentinské pokračuje. Skoro nikomu se

to nehodilo, sešli jsme se v pěti, ale Bidlo musel v půl desáté do práce, tak nám Viktor přečetl velmi syrový úryvek z nového Berniérese (asi si jej přečtu, až vyjde a možná i koupím), i když Michaela z toho pak nemohla usnout. Probrali jsme sci-fi věnované číslo časopisu *Plav* a ani jsme se nedomluvili, kdy příště.

● 12. září jsme se v pošmourném podvečeru sešli místo v RUR v redakci Interkomu. Blížící déšť nás odradil od házení šipek, a tak jsme se věnovali hlavně Jitčinu slanému chlebu s čabajkou, olivami a žampióny a výborným syrovým sušenkám. Honza Macháček postupně rozloukl všechny hlavolamy, které jsem nalíčil, včetně těch, u nichž nebylo jasné, co je jejich cílem a zda se některé dílky neztratily, Filip si četl (prohlížel komiksy) v Ohničcích ze sedmdesátých let, Honza Vaněk jr. se bavil hledáním věcných a gramatických chyb v posledních číslech Respektu a Iva, Bí, Jana a Jitka se věnovaly rozebírání výhod jednotlivých značek hormonální antikoncepce. Vzhledem k přítomným vzorkům mužského pohlaví skutečně případná debata :-). Když jsme se rozcházeři, zeptal se mě Filip (s pohledem na vínem roz dováděný harém), zda nemám doma volnou postel, že by přespal u nás. Odmítl jsem ho s tím, že by to nebylo pedagogické. Jak si kdo ustele, tak si lehne.

■ 12. září konečně dorazila se zpožděním do našich kin ruská Noční hlídka. Nebyl jsem bezvýhradně nadšen, líbily se mi spíše jednotlivosti, ale depresivní atmosféra současného Ruska udělala sama pro pocit z filmu mnoho. Když si vzpomene na všechny tuzemské porevoluční pokusy o fantastický žánr, tak tohle byla jiná liga (a rozdíl byl hlavně v řemesle a scénáři, ne v penězích). **Marvin**

● 14. září oživil Honza Vaněk jr. SF konferenci odkazem na Blisty (<http://www.blisty.cz/2005/9/14/art24972.html>), kde se jakýsi Filip Sklenář pokusil o kritiku fenoménu Kulhánek v nepříliš vyvedeném článku Kulhánek: Highlander pro klempiřské učně (podtitul Perverze vyžaduje sofistickovanost). V pátek se k tomu velmi sofisticky vyjádřil Honza Macháček, viz strany 2 a 21 v tomto IK.

● 15. září jsem v Krakatitu konečně Lucasovi přislíbil, že opravdu přijedeme na Opatcon, Egonovi Čiernému řekl, že jsem mluvil s Vladimírem Svobodou, sestavitelem bájného *Tunelu do pozítří*, a že tento je ochoten přijít do KJV. Honza Vaněk jr. podnikl jubilejní pokus chytit Toma Jirkovského, ale opět neúspěšně. S Jolanou jsme se dohodli, že je na čase uspořádat další SSSR. Dole v Knihkupectví jsem narazil na Petru Neomillnerovou s robátkem, dali jsme řeč o Kdo je kdo...

● 20. září proběhla asi naposledy U vysmátého zajíce veřejná schůzka KJV. Na blogu jistého šumaře (sumar.bloguje.cz) se o tom píše: Přednáška byla opět velice dobrá, slovo měl dr. Václav Čílek z Geologického ústavu AV ČR. Autor několika knih a člověk s vypravěčským talentem. Hovořil o pražských jeskyňích, jeskyňkách a stólách a sklepeních, zajímavá byla informace, že pražské sklepy rozhodně nejsou propojené a mají maximálně dvě patra z důvodu nízké polohy vůči Vltavě. Proto tu nemáme žádné podzemí a žádná podzemní strašidla. Celý sál se skutečně bavil, jen z toho, že zvedli ceny o 40 %, tuhl úsměv naotech. V publiku mě překvapil dobře se bavící Karol Sidon.

Zdeněk Rampas

Dokončení ze strany 1 Pionýr, který jsem nemusel, a v roce 1956 pak knižně v MF. Pochopitelně, že jsem ho přečetl a pokračování „Přátelé z Hadonoše“ taky, ale jako zapůjčené knihy ze závodní knihovny ROH Dopravního podniku města Brna, v jehož domě jsme tehdy bydleli, takže jsem měl nejlepší odbornou knihovnu republiky přímo v baráku. Naopak jsem vlastnil „vědecko-fantastickou“ literaturu, kterou psal profesor Běhounek, přestože nikterak nepatřil k mým oblíbeným autorům a k žádné jeho knižce jsem se už čtenářsky nevracel.

Byl jsem už na gymplu, když vyšel průlomový sborník západních autorů sci-fi, který pod názvem „Labyrint“ sestavil Adolf Hoffmeister. To byl nářez. Se spřízněnou duší ve třídě, spolužákem Jiřím Hanákem, jsme byli zcela uchvázeni povídkou „Chrudošiví jsou borolové“. Pak se počaly postupně objevovat překlady dalších Američanů, například Asimovova detektivka „Ocelové jeskyně“, a to byl teprve nářez. Jenže když jsem v doslovu četl o jeho eposeji kosmických impérií, o „Nadaci“, mohl jsem jenom bezmocně slintat. Stejně jako Babula mě nějak minul Souček. Myslím tím autora trilogie „Cesta slepých ptáků“, nikoli autora „Tušení...“. Trilogie mi připadala příliš dětská a navíc mi neseděl pseudonovinářský styl, jímž byla napsána. Chápu ale, že pro generaci sci-fistů o deset let mladších než já sehrála tutéž roli jako Troška pro mě.

To jsem již byl na vysoké škole a pídlil se po všem, co v oblasti „dospělé“ sci-fi vyšlo. Vzpomínám si, jak jsem šokoval prodavačku v knihkupectví naproti kostelu sv. Jakuba v Brně, když jsem ji požádal o avantgardní poému „Aniara“ od Harryho Martinsona, která vyšla v edici Plamen, jenom proto, že líčila zánik generačního kosmického korábu. Byl jsem snad jediný člověk, který si ji kdy v tom krámě koupil a myslím, že ani Zdeněk Rampas ji neměl ve svém pověstném Seznamu. A tak to pokračovalo i poté, co jsem nastoupil do práce. Jezdil jsem po montážích a v každém městě vymetl knihkupectví. I na Slovensku, kde jsem ulovil dalšího Asimova ve slovenském překladu (Vo vesmíre niekto vraždí).

Tuším, že to bylo v roce 1979, kdy se v MF objevila noticka, že na matfyzácké koleji v Praze založili studenti sci-fi klub Villoidus. Napřed jsem koketoval s myšlenkou, že se zaklada-

telům ozvu a stanu se něco jako venkovským externím členem, ale pak jsem to vzdal. Bylo mi čtyřiatřicet a měl jsem pocit, že bych byl na ty studenty moc starý!!! Nicméně v tomtež roce, při návratu z plavby plachetnicí do Oslo, jsem v Malmö šel do kina na Star Wars a uviděl, jak vypadá moderní sci-fi film. Co se týče této oblasti, měl jsem štěstí, že v Brně se běžně chytala rakouská televize, která čas od času vysílala starší SF filmy, takže jsem zhlédl většinu klasiky, včetně „Války světů“ z 50. let a legendární první řady seriálu Star Trek.

Tehdy jsem pracoval jako technik u sálového počítače v Adamově u Brna a jeden ze dvou místních programátorů, s nimiž jsme vytvořili něco jako scifistickou trojku, se mi pochlubil, že poslal svoji vlastní povídku do Rovnosti, což byl noviny Jihomoravského kraje. Když může on, proč ne já, pomyslel jsem si, napsal také povídku a rovnou ji poslal do 1. ročníku CKK. Kupodivu jsem postoupil do finále a obdržel pozvánku do Pardubic, kde se v roce 1983 konal první celostátní con pod dnes již legendárním názvem Parcon. Sice jsem nevyhrál, ani nestál na bedně, ale na schodišti koleji Vysoké školy chemické, kde se Parcon odehrával, mě oslovil jakýsi brýlatý mladík, řka, že se jmenuje Zdeněk Rampas. Omluvil se za to, že má povídka porotu sice zaujala, ale nemohla ji ocenit, neboť má příliš politický námět a mohla by na rodiče se Čs. fandom přitáhnout nežádoucí pozornost bolševika.

V Pardubicích byli i další fanové z Brna. S jedním z nich, byl to takový studentík a jmenoval se Honza Mikuláštk, jsem se pak vracel rychlíkem do Brna a v kupé jsme ukuli plán na založení sci-fi klubu v Brně. Podle řeckého označení pro prázdnotu, z níž se všechno zrodilo, mi napadl i název a jméno NYX nese brněnský klub dodnes, i když po roce 1989 v klubovém konání Honzu nahradil jeho starší bratr Pavel. Rychle se přidali další fanové, především bych jmenoval Jana „Jama“ Oščádala, který přišel s myšlenkou workshopu, a záhy jsme měli dost sil, abychom zorganizovali vlastní con pod jménem Dracon, který se stal tradiční tečkou za každým fandomovým rokem a zažil svoje klasické období v prostředí hotelu Santon na Brněnském přehradě. To ale už SF přicházela spíše za mnou než já k ní.

Franta „Mroz“ Novotný

SF číslo měsíčníku pro světovou literaturu Plav!

Zářijové číslo měsíčníku pro světovou literaturu Plav! je věnováno SF. Není divu – jednak tento časopis drží tradici magazínu Světová literatura, který se tomuto žánru pravidelně věnoval, jednak v redakční radě najdeme dvě známá jména – Libora Dvořáka a Viktora Janiše.

Z obsahu zářijového čísla

Když zítřa znamená včera – úvodník Radky Šmahelové
O P. K. Dickovi, Ch. Bukowském a překládání vůbec – rozhovor s R. Hýskem
Jak jsem překládal P. K. Dicka – Robert Hýsek
Hráči z Titanu – originál Philipa K. Dicka, překlad Radky Šmahelové
Iain Banks: Hráč – překlad Viktora Janiše
Sergej Lukjaněnko a kontext jeho díla – Libor Dvořák
Noční hlídka – originál Sergeje Lukjaněnka, překlad Libora Dvořáka
Klobouk s oblohou – originál Terryho Pratchetta, překlad J. Kantůrka
Když před konzulátem Nadace stojí Mobs Riot – Viktor Janiš
Druhá nadace – originál I. Asimova, překlad Z. Drhové, překlad V. Janiše
New weird – živá voda fantastiky? – Martin Šust
Jak jsem dělal Trochu divné kusy – Martin Šust

Plav můžete sehnat v knihkupectvích řetězce Kanzelsberger:

Brno – Josefská ulice
České Budějovice – Hroznová ulice
České Budějovice – Lannova ulice
Děčín – ulice Prokopa Holého
Hradec Králové – Čelakovského ulice
Hradec Králové – Dukelská třída
Jindřichův Hradec – Panská ulice
Kladno – T. G. Masaryka
Kroměříž – Vodní ulice
Ostrava – Dům knihy, Poštovní ulice
Pardubice – třída Míru
Praha – Dům knihy, Václavské náměstí
Rakovník – Husovo náměstí
Trutnov – Krakonošovo náměstí
Ústí nad Labem – Masarykova třída
Zlín – náměstí Míru



Nehvězdný nebulvár čili štědré léto

Příroda nás obdarovává pozdním jarem počínaje. Je nezbytné vynaložit práci a čas. Třešně, které už před začátkem prázdnin trhám podél cest, kloužají ze stromu rovnou do žaludku. A že jsem si letos užívala! S červy si hlavu nelámu, z médií vím, že hnusné mrňavé potvory jsou nadějným zdrojem proteinů. Há dám, že mám přeproteinováno.

Skončí čas třešní a nastává období borůvek. To už je záležitost složitější. 1. – vytipujeme vhodný les. Hlavně, aby v něm rostlo borůvčí. 2. – necháme si vysvětlit cestu. Já nedávala pozor. Záměna Březinky s Březovicemi mě stála pár kilometrů navíc. Ve vedru a na kole. 3. – najdeme vhodný vstup do lesa. Jsou-li smrkové kmeny lemovány kopřivami, jejichž výška dosahuje ramen dospělého muže, uznáme, že tudy pronikneme pouze ve skafandru. Není-li takový oděv k dispozici, nevydáme se podél lesa, protože přístup mezi stromy se jistě nachází jinde, než očekáváme. 4. – pokračujeme po silnici, dokud nenarazíme na odbočku do lesních tišin. V mém případě jsem doputovala až k tabuli Bezděz 6km. Bezděz je vynikající orientační bod, ale nahoru bych bez rozumného důvodu nelezla.

Ne všude, kde vidíme borůvčí, najdeme i borůvky. Jednak nejsme jediní, kdo se vydává sbírat, a potom – les si na lidi připravuje všelijaká úskalí.

Během hledání sladoučkých modrých kuliček jsem nějak popletla směry. Chyba. Pamatovat si cestu je nezbytnost. Řídit se dle slunce je hloupost. Ta žhavá koule po obloze putuje, což je matoucí.

Odhadla jsem, že vydám-li se po nejširší cestě, dorazím do Březinky, odkud pravděpodobně trefím. A netrefím-li, snáz mě najdou. Stromy obklíčena ze všech stran jsem promýšlela kudy dál. Není nad šikovnou zkratku. Pokud je člověk nadán i šikovným odhadem – což asi nebude můj případ. Ale já nepřestávám doufat. Jednou se to zlomí.

V přestávkách na odpočinek jsem sbírala borůvky. Nashromáždila jsem skoro litr. Do práce jsem se nutila, protože mi hrozila večeř v hloubi lesa – a z vlastnoručně získaných lesních plodů. Zkratka se nějak nepochopitelně natahovala. Chvillemi se můj původní – doposud je domnívám, že kvalifikovaný – odhad zdál hazardním podnikem.

Po zrychleném přesunu mezi zlomyslně se pochechtávajícími jehličnany jsem spatřila postavu. Mému zraku se jevila nejdřív jako hajný, posléze jsem přidala přerostlého Sněhurčina trpaslíka, a když mi došlo, že postavy jsou dvě, tipovala jsem na ježdědka s ježibabou. Při bližším ohledání se ukázalo, že za lafkovím jsou vystaveny ukázky naivního řezbářského umění – dva granátníci. Uprostřed lesa! Ne že bych nevěřila vlastním očím! Podlehla jsem zcela mimořádnému duševnímu rozpoložení a skutečně vyhlížela Perníkovou chaloupku.

A vězte! Zdá se to naprosto neuvěřitelné, ale – jakási taba se opakovala vyskytovala! Žádná moderna, to ani náhodou! Architektura z éry Marie Terezie jen doplňovala moje černočerné předpoklady.

Má-li člověk prázdný žaludek a po předlouhém bloudění i utuštěl, mihne se mu hlavou ledacos. A dřevění granátníci na mě civěli podezíravými očima, zatímco jsem se vedrem skoro zalykala.

Zaklepala jsem svojí zmámenou hlavou. Tohle musela být hájovna, žádná past, nalíčená na Jenička a Mařenku! Je jedenadvacáté století a ti panáci s večerem zaručeně neobživnou. A i kdyby – kde já budu večer! Do podrobností je v takovém případě moudřejší nezacházet.

Hájovna to byla. Liduprázdná.

Vrátila jsem se k figurínám. A vida! Zázrak!

Ve stínu granátníků svačili dva ufunění důchodci. Můj osud je viditelně nezajímá.

Nejedla jsem už velice dlouho. Oni si nacpávali břicha řízečkem...

Nenabídli.

„Kudy do civilizace?“ Povídám a polykám sliny. Civilizace rovná se jídlo... Ti dva měli nacpané batohy. Jistě mnoha dalšími svačinami.

Prozradili, že mají mapu, ale já si do lesa nevzala brejle. Taky mi prozradili, že po téhle cestě do Katusic dojdou, protože jim už se to jednou taky povedlo. Vrátili se k masíčku, zatímco já popadla kolo. Z pohádek jsem už dávno vyrostla. Přesto mnou zmítá nejistota. Potkala jsem ježdědka s ježibabou, nepotkala jsem...

Cesta, po níž jsem svůj bicykl tlačila, měla něco společného s hlavolamem. Ustavičně se rozduvovala. Cedulka Bezděz 11 km mě naplnila nadšením. Bělá 4km, hlásal další ukazatel. Po opětovném rozduvojení lesní komunikace jsem narazila na ukazatel směr Okna 11km, Pankrác a ještě další mně neznámá díra na konci světa bez udání vzdálenosti. Kde jsem v té chvíli stála já, netuším. Údaje mě hodily do spárů zoufalství. Buď jsem se pomátla já, nebo kartografická věda.

Tak jsem se věnovala sběru červeňoučkových lesních jahod a vraždění přátelských komárů a mravenců. Chtěli vzorek mé zpěněné krve.

Tam, kde měla ležet zastávka Bělá, čněl kopec. Možná se zmíněné místečko zhroutilo do jeho útrob... Každopádně někam zmizely i koleje. Vyšplhala jsem vzhůru z rokle až ke smeťáku, který je pro všechny zbloudivší poutníky neklamnou známkou blízkosti sídla vyspělých a inteligentních bytostí. Ukazatel mi prozradil, že kráčí vstříc Plužné. Jak já byla šťastná! Ač se stezky prapodivně zapletly a boží všech cestovatelů mi počátku byli nakloněni jen minimálně – naděje na jídlo se měla naplnit.

Už jsem nemusela myslet na to, co udělám, narazím-li na brtníka. Vždyť já bych padla na zadek i před obyčejným tchořem – o rozčileném jezevci ani nemluvě. Taky bych si ta milá zvířátka hravě spletla s výše zmíněným brtníkem. Někteří jedinci by do lesa neměli chodit bez náležitého optického vybavení. Aby rozpoznali, jaký dravec je v dané chvíli ohrožuje. Je dobré, je-li turista informován, který predátor ho právě požívá.

Na návsi jsem z nápisu na čekárně zjistila, že ukazatel se poněkud zmýlil. Po šestihodinovém pochodu napříč bělským polesím jsem skutečně dorazila do Březinky! Taková zkratka se povede jenom mně! Už jsem mohla vsednout na kolo a mířit k domovu. Za obcí jsem s nadšením shlédla další ceduli. Udávala směr na Sudoměř a opravdu ukazovala ke hnojišti.

Název je mi odněkud povědomý, ale až později mi došlo, že to s místním místopisem nesouvisí. Škola, hodiny dějepisu – kdepak to svedl onu slavnou bitvu český národní symbol Žižka? Obrátila jsem říditka k Sudoměři. Ta slavná leží trošičku jinde, ale co na tom?

Náhdera – dojela jsem do Valovic.

Po zdolání dalšího monstrózního kopce jsem už domů trefila, avšak nahoře, u křížovky, mě oslovila lidumilná babička. Asi tam sklouzla z jiné, laskavější pohádky. Ustrnula se nad mou zjevně zdevastovanou tělesnou schránkou. „Z lesa? Z lesa?“

Ty ukazatele jsou past, pochopila jsem.

„Nechcete napít, pani?“ Ta dobrá žena do osudového komplotu nepatřila.

V příručce „Jak být unesen mimozemšťany“ by měli američtí autoři vzpomenout i českých specifík. Jít dle směrovek – na ty podivné mám obzvláštní štěstí – obnáší možnost sklouznutí do mimoprostoru. Já jen nechápu, že se mi to ani tentokrát nepovedlo. Nebo snad ano? Když jsem se vrátila do Vsi, pokoušely se o mě mrákoty z hladu a vyčerpání. U popelnice, kam naše místostarostka ve snaze alespoň nějak pomáhat tě vyčerpané trosce, vhodila mnou vycucnutou pet flášku, jsem prolila nefalšované slzy štěstí. Domove, sladký domove...!

Paní Kuntošová zaujatě a denně sleduje Hvězdnou bránu. Ta dobrá duše zhlédla hrdinné výzkumníky a pak se šla podívat, jak hrozně jsem dopadla. Prý něco tak děsivého v životě neviděla.

Kromě borůvek jsem si přinesla dvě klíšťata, pavučiny i ve spodním prádle, chcíplého pavouka – také v prádle a několik kousků blíže neidentifikovatelného hmyzu ve vlasech. Puchýře na nohách nepočítám, ty byly jako prémie.

K prázdninám patří i houbaření. Po zkušenostech se urputně držím při kraji lesa. Přiznávám, že sedmiletá Dianka od sousedů je ve sběru hub úspěšnější než já. Barevné houby nesbírám a užijím-li v lese žampion, hádám, že to není žampion.

Odevzdávám i daň. Noc co noc se věnuju nedobrovolnému dárcovství krve. Jen co zdejší komáři zjistili, jak lahodnou krmí jim nabízím, nastěhovali se co nejdříve k mému loži. Sousedé nechápou, proč si stěžují na komáry, je přece nic takového nechrání. Jak by taky mohlo? Všichni krásnovesští komáři tráví noc v mé posteli! Ráno se mi v zrcadle zjevuje opupinkovaná osoba, lůžkoviny mám samou krvavou šmouhu, a to chodím spát důkladně natřená repelentem! Nyní už tuším, jak vznikaly báchorky o upírech. Když mě ve tři ráno probudí pocit, že je do mého krku cosi zakousnutého, musím se dost nutit, abych uvěřila, že ty d'obance po sobě zanechal jenom hmyz.

Jeden takový se přepil tolik, až nebyl schopn vzlétnout. Zůstal pod polštářem, kde jsem ho ráno objevila a zavraždila. Měřil něco přes centimetr.

Rajčata se mi neurodila, jelikož co už vypadalo nadějně, sežrala Johanka z Arcu. Naše koza je rafinovaná, chodí plnit, jakmile vytáhnu paty z domova. To sežere i kočkám granule. Johance také moc chutnají lilie, občas by si zpestřila jídelníček i kouskem froťe ručnicku – jen kdyby ho dokázala strhnout ze šňůry.

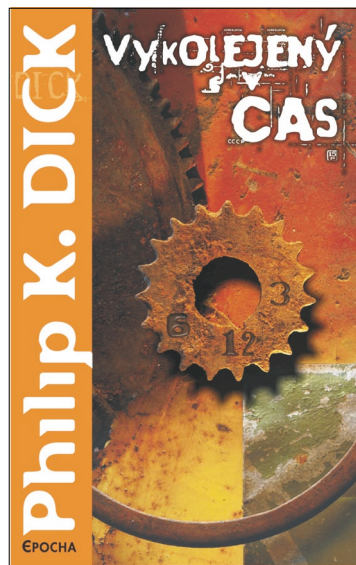
Jablek se moc neurodilo a švestky nějaký milovník slivovce pečlivě oškubal. Vařím marmeládu, protože čist není co, když má knihovna dovolenou.

Libuše Čermáková

P. K. Dick – Vykolejený čas

Málokterý autor dokáže čtenáři zamotat hlavu tak, jako to umí celoživotní paranoik provázený mnoha duševními chorobami Philip K. Dick. Nedávno vydaný *Vykolejený čas* patří k jeho lépe stravitelnějším dílům – po přečtení se necítíte tak vytaženi z reality, abyste začali podezřívát své okolí, že je málo hmotné nebo svou pénu na holení, že obsahuje negativní ionizátor poháněný několikakilovoltovou heliovou baterií. Dick se jako obvykle drží tématu, které ho díky jeho duševní nevyrovnanosti provázelo celý život, a to hledání odpovědi na otázku „Co je lidská existence a realita kolem ní upředná?“.

Děj nás zavádí do amerického městečka padesátých let, v němž žije bývalý voják Ragle Gumm u rodiny své sestry. Ragle má zvláštní zaměstnání. Už několik let si vydělává na živobytí zvláštní novinovou soutěží. Každý den noviny přinášejí malé nápovědy a Ragle se z nich snaží určit správnou odpověď, kterou tvoří poloha čtverce na ohromné



šachovnici o hraně několika set polí. Jako jediný vyhrává už několik let a nikdy se nemýlí. Jeho fotografie se často objevuje v novinách a pravidelné výhry jsou dostatečné pro všechno, co Ragle potřebuje. Ale jednoho dne si synovec Sammy postaví malé rádio a začne přijímat hovory mezi záhadnou základnou a ještě záhadnějšími raketovými letouny. Ragleovi se před očima rozplyne stánek s občerstvením a zůstane po něm malý papírek se slovy „Stánek s občerstvením“. Na zbořeništi, kde si Sammy hraje, nalezne telefonní seznam s neexistujícími čísly i jmény a časopisy o známých osobnostech, které ale nikdo z Ragleova okolí nezná. Až na jistého Billa Blacka, který postupně vypadává ze své role otravného souseda a zdá se, že je možná klíčem ke všemu. Vypadá to, jako by Ragle všichni znali a sledovali, ale ne jen proto, že je jeho fotografie v novinách na stránce výherců soutěže. Něco není v pořádku se samotnou realitou. Začínají se množit otázky a Ragle se švagrem se rozhodnou najít odpovědi...

Vykolejený čas je čtivý i pro toho, kdo nemá sílu na Dickovy těžší kalibry jako je *Ubik* nebo *Temný obraz*. Přečtení vyvolává řadu podivných a protichůdných pocitů a myšlenek, takže budete dlouho do noci s mrazením v zádech uvažovat nad aspekty reality, které vás normálně nikdy nenapadnou... – ale Dicka provázely každý den jeho života.

Lukáš „Fajl“ Pecha

Dan Simmons: Ílion

Jméno Dana Simmonse je od českého vydání cyklu Hyperion / Endymion, inspirovaného dílem a životem básníka Keatse, u nás pojmem a značkou kvality. Jaký je tedy Ílion – kromě toho, že už názvem navazuje na jinou – a mnohem delší – tradici Homérova vyprávění o trojské válce?

Tři praménky vyprávění začínají miliony kilometrů a tisícovky let od sebe. Bohové si hrají – a jejich hračkami jsou do sebe zaklesnuté šiky řeckých a trójských bojovníků. Zeus Hromovládný mezi ně vpuští pozorovatele – rekombinované lidi, znalce Homérova eposu, kteří kontrolují, zda toto desetileté střetnutí probíhá tak, jak ho popsal tento slavný Řek. Od Jupiterových měsíců odlétá k Marsu výprava kyborgizovaných androidů – moravců zjistit, co je to za podivnou kvantovou polévku, která se tam vaří. Protože taková narušení kvantového pole mohou zhroutit Vesmír. Na Zemi dožívá nevelká populace lidí – jsou opečováváni stroji a ve dvacetiletých cyklech navštěvují nápravnu, která jim prodlužuje život – ovšem jen do stých narozenin. Pak uvolňují místo dalším, počet obyvatel je přesně stanoven a dodržován. Jenže několik lidí se rozhodne zjistit, co je za tím vším skryto, kam se poděli postlidé, kteří to vše zorganizovali – a pak ze Země odešli.

Základní premisy děje jsou nastaveny. Moravec Mahmud, který po svých pra-tvůřících lidech zdědil rozsáhlou knihovnu, se ve volném čase zabývá analýzou Shakespearových Sonetů, jeho přítel Orphu zase rozebírá Proustovu tvorbu, scholik Thomas Hockenberry morfuje do bojovníků řeckých i trójských, aby ve službách bohů kontroloval soulad skutečnosti a záznamu o ní, a na Zemi Daeman, Ada, Herman a Hannah spolu s věčnou Židovkou Savi a s Odysseem, který se mezi ně promítá kdovíjakým způsobem, hledají odpovědi na své otázky. Olympští bohové si se svými hračkami hrají a zároveň i intrikují mezi sebou. Voynixové kde se vzali, tu se vzali, o lidi pečují, ale zdá se, že je hlídají nejenom před nebezpečím, ale také před jejich vlastní zvědavostí. Postlidé zas pro změnu zmizeli a nikdo neví proč.

Ílion je monumentální epos. Vlastně epos o eposu i o mnoha dalších literárních dílech. Podobně, jako předchozí Simmonsovův cyklus, i zde je do děje zasazena literatura. A – proti Hyperionu navíc – se vše točí i okolo Homérovy předlohy. Héroové se chovají hérojsky, ale přece jenom tu a tam scholické narážky na rozdíly. Některé vycházejí z potřeby dramatické stavby příběhu (s něčím podobným se setkáváme i my při porovnávání filmů a jejich předloh), jiné jsou zcela pochopitelné – tu a tam Homér dělá z košilátého slova košatý proslav. Ale do hry vstupuje i Shakespeare, Proust a také další literární díla u nás prakticky neznámá (báseň Caliban upon Setebos – Kalibán o Setebovi Roberta Browninga, 1864), v anglické literární tradici však velmi živá.

Preciznost, s jakou do tohoto románu Dan Simmons transformoval jak literární díla, tak i kritickou nadstavbu nad nimi, je

obdivuhodná. Snad jen vsuvka Mahmudovy vize setkání se Shakespearem je odbočkou nezapadající do ostatního děje, ale jeho literárněvědné diskuse s Orphem jsou velmi příjemné a navíc těmto dvěma konstruktům a především jejich osobnostem dávají lidský rozměr. Zato hlavní postavy ze Země jsou od své minulosti odříznuty, neznají svoji historii, neumějí číst, jsou

to požitkáři, Savi je dokonce označuje slovem *éloi* – další z mnoha konotací v tomto románu, odvolávka, která má velmi hluboký smysl. (A pro české – a moravské – čtenáře jedna lahůdka navíc, dozvíte se, proč se androidům říká *moravci*.)

Dan Simmons tu totiž z té naší jediné civilizace vytvořil dvě nezávislé a kontrastně rozdělené. Jupiterovští moravci v sobě mají zakódovanou úctu k lidské historii a kultuře, přestože je znají pouze zprostředkovaně ze záznamů, které pečlivě uchovávají a kopírují, a z několika málo skutečných lidských artefaktů, které se v jejich společnosti dochovaly. Lidé naproti tomu byli – zásahem postlidé – zbaveni své minulosti, někteří sice knihovny mají, ale

čtení neprovozují. Ze všeho nejvíc připomínají bílé laboratorní myšky, které zalezly za registraturu a shovívaví vědci je tam nechávají přežívat, udělali jim ohrádku, aby nepůsobily škody ve zbytku místnosti, někdy si s nimi hrají, někdy na ně kašlou, někdy některou vezmou na pokus. Autor tu ukazuje, jaký význam má pro lidskou společnost a její rozvoj znalost historie a kultury – a sám k našemu rozvoji i tímto svým románem přispívá.

Bohové – to je už zase pro změnu něco jiného než ony dvě civilizace. Jejich božství je uměle vytvořené, ale zcela reálné a bytelné. Nacházejí se mimo svět lidí, svými schopnostmi daleko přesahují možnosti smrtelníků, a dávají jim to zcela nepokryté najevo. Už jenom proces odhalování jejich možností a způsobů, jakými je dosahují, je lahůdkou. Ale to se dá říci téměř o všem v této knize.

Jednotlivé dějové linie brzy ukáží své společné jmenovatele, a tak můžeme sledovat – a odhadovat –, jak se k sobě budou přibližovat. Existence bohů tu získává nový rozměr, budoucnost lidstva, které se téměř ve všech svých podobách dostalo do slepé uličky, je velkým otazníkem, přesto je zřejmé, že čas změn nastal. A čtenáři mohou být u toho. Samotný příběh Ília má otevřený konec – velmi otevřený, letos již vyšlo jeho pokračování Olympos, a tak se máme na co těšit.

Stručně zhodnoceno: Ílion je složitý, dramatický, velmi dobře propracovaný příběh nejvyšší kvality. Obdivuji Petra Kotrleho, objem neviditelné práce, která je za tímto překladem, je ohromný a jeho poznámka překladatele, kterou v knize najdeme trochu netradičně hned na začátku, to jen naznačuje, víc ani nemůže. Nakladatel zaslouží pochvalu za to, že i přes velký rozsah knihy udržel cenu pod třemi sty korunami. **pagi**

Dan Simmons: *Ílion (Ilium)*, překlad: Petr Kotrle, obálka: Gary Ruddell, medailon autora: Martin Šust, Laser books, 2005, 718 stran, 295 Kč, ISBN 80-7193-198-5

Mimořádný zpravodaj CKČ

Je Cena Karla Čapka zpět na výsluní?

Jako asi každý zúčastněný autor jsem dlouze zkoumal tabulku letošních výsledků Ceny Karla Čapka. Při té příležitosti jsem si vybavil diskusi, která se odehrávala na stránkách Interkomu kolem roku 1996. Šlo zhruba o to, že CKČ ztrácela prestiž, zkušenější autoři už soutěž nepotřebovali (protože se prosadili v Ikarii a jinde), počet účastníků a kvalita příspěvků klesaly a hrozilo, že celá tradice zahyne na úbytě. Místo abych se snažil svou oblíbenou soutěž zachránit, sobecky jsem zamířil za prací do Ameriky a vystřídal sci-fi za vědu.

Několik následujících let prošumělo tak rychle, že jsem ani nevěděl, co se s CKČ děje. Něco naznačily sborníky MLOK, které se mi dostaly do rukou po roce 2000. Nicméně mi ještě další dva roky trvalo, než jsem se rozhodl znovu zkusit štěstí. Od té doby pozorně sleduju výsledkové listiny a snažím se odhadnout, jestli CKČ nabyla svou někdejší prestiž. Nejlépe se to pozná ze suché aritmetiky, proto jsem z údajů Interkomu dal dohromady podrobnější tabulku (viz strana 14) a spojil ji s tou, kterou před časem sestavil Zdeněk Rampas.

Takhle to dopadlo. Léta 1996 a 1998 byly skutečně poblíž skalnatého dna, alespoň počtem zúčastněných. Od té doby jdou počty a snad i kvalita prací nahoru. Určitě je to díky práci, kterou věci věnovali administrátoři CKČ Michal Bronec a následně Martin Koutný, a také houfu statečných porotců. Mimo to ale nastupuje i nová generace autorů. Nevím, jestli píšou líp než stará garda zrozená z fandomu za totáče. Těžko říct. To je otázka pro pamětníky z řad porotců, kteří vydrželi až do současnosti. Existuje vůbec někdo takový? Měl by dostat cenu za vytrvalost!

Počet příspěvků v roce 2005 je stále poloviční proti letům největší slávy. Znamená to, že stále pokulhává i kvalita? Byly ony uplynulé ročníky oprav-

du tak výjimečné, kterým současná úroda nesahá po kotníky? Nebo to patří mezi mýty, které jsme si sami vytvořili? Někdo může vypálit Pecinovský – Nos to závaží, ale já kontruju Koutný – Alexandrijská knihovna! Nejsou současné vítězné práce jiné i kvůli vkusu nových (mladších) porotců? Sám jsem zaznamenal, že moje epické a krvelačnější povídky se umístily výše než ty přemýšlivější s etickou zápletkou.



Ještě jeden detail vyplynul z mé hry s čísly. Vypadá to, že řada porotců využívá svého práva neudělit všechny body. Podle známého systému rozděluje porotce jednu první, dvě druhé... až šest šestých cen. Celkem tedy ohodnotí 21 soutěžních příspěvků v každé kategorii. Chápu, že v hubených letech někdo neudělí první cenu, protože se mu nezdá žádné dílo hodné té prestiže. Asi je také těžké vybrat tolik pátých a šestých míst. Jenže mi vyšlo, že v roce 2004 nebylo v kategorii povídky uděleno devět prvních, čtyři druhé, šestnáct třetích, třicet tři čtvrtých, šedesát pět pátých a osmdesát šestých míst (porotců bylo šedesát pět). V krátkých povídkách byla situace ještě zajímavější, neboli 17, 20, 15, 35, 68 a 102 neuděle-

ných umístění (hodnotilo šedesát osm porotců). Docela by mě zajímal náhled do porotcovské duše. Jejich postřehy z posledních ročníků CKČ v Interkomu chybí.

Dnešní autoři asi berou CKČ jinak než dřív. Ne jako prestižní záležitost a jedinou možnost zviditelnění. CKČ se stává reklamou, možností prorazit a pobídkou pro nakladatele a redaktory. Vyber mě, zabodoval jsem v soutěži, jsem prodejný! Až se CKČ odchovaná generace spisovatelů postaví na vlastní nohy a začne publikovat, uvolní místo další. A tak to má být.

Martin Gilar

Tabulky účastníků a porotců**Vysvětlivky ke třem následujícím tabulkám:**

P. dosažené pořadí práce

S. suma získaných bodů

n. počet získaných n-tých míst, n-té místo je ohodnoceno 60/n body (60, 30, 20, 15, 12, 10)

CKČ 2005, romány

P.	S.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	Autor: Název
1.	1599	15	17	2	7	2	2	Jana Jůzlová: Obojek
2.	700	3	5	10	4	5	5	Martin Koutný: Carpe diem
3.	604	1	9	5	8	2	3	Martin Gillar: Nedobytná pevnost
4.	600	2	3	9	6	5	6	Konstantin Šindelář: Černý led
5.	506	3	2	4	6	3	6	Miloš Ferko: Mamuty tiahnu
6.	501	1	4	8	3	3	8	Karel Englmaier: Na březích temnoty
7.	498	4	2	3	4	4	3	Hana Veselá: Jazyčky ze šmirglu, tělíčka ze zlata
8.	497	2	2	7	3	6	6	Martina Šrámková: Zapomenout na Nehru
9.	429	-	4	7	3	7	4	Zuska Minichová: Synsystém ticho zavlnil listím
10.	406	1	1	3	8	8	4	Zuzana Hloušková: Drakobijka
11.	403	1	3	3	9	4	1	Jana Schirlová: Aschenechova zkouška
12.	398	-	4	4	6	9	-	Petr Schink: Dárce
13.	389	-	4	5	5	7	1	Jan Mrkvička: Nikdy nemiluj ibezianku
14.	374	1	3	3	2	7	5	Jiří Hons: Démantový kříž
15.	372	-	-	7	8	6	4	Jan Kovanec: Nejslabší přes palubu
16.	328	1	4	-	4	4	4	Milan Brabec: Náhrobek
17.	316	1	-	3	6	3	7	Aleš Incédi: Na krvavém oltáři
18.	313	-	1	1	3	14	5	Petr Schink: Peníze nesmrdí
19.	299	1	1	-	5	2	11	Jaromíra Slezáková: Rok 2222
=	299	1	1	5	3	2	4	Lady Candar: Není cesty zpět
20.	287	1	3	1	3	1	6	Darek Šmíd: Poslední pohádka před koncem světa
21.	265	-	1	3	5	5	4	Lukáš Fiala: Kam čert nemůže
22.	245	-	3	1	3	5	3	Kateřina Dvořáková: Nic proti trpaslíkům
23.	236	-	2	2	4	3	4	Jiří Mazurek: Neobyčejný příběh Martina de Roux
24.	234	-	2	1	2	7	4	Renata Šindelářová: A Bůh...
25.	225	1	1	1	3	5	1	Jan Mrkvička: Temné srdce ženy
26.	209	-	1	-	5	7	2	Olga Nollčová: Čas odchodu
27.	195	-	-	2	5	5	2	Nikola Stejskalová: Hadí oči
28.	190	-	2	-	4	-	7	Albert Ryba: Uprchlík
29.	177	-	-	2	5	1	5	Jan Galeta: Lednový sníh
30.	176	-	1	-	6	3	2	Lukáš Křesina: Rudá savana, zelená krev
31.	170	-	1	2	2	5	1	Aleš Incédi: Smrti to nekončí
32.	169	-	1	2	1	2	6	Jiří Černý: Město tisíce křížů
33.	157	-	1	1	5	1	2	Barbora Merzová: Magické místo
34.	150	-	1	4	2	-	1	Hana Veselá: Mixér
35.	148	-	-	3	2	4	1	Anna Šochová: Trefit domů
36.	128	-	-	-	2	4	5	Nikola Stejskalová: Poslední kněžka
37.	124	-	-	3	-	2	4	Lukáš Dušek: Lod' zoufalství
38.	121	-	-	1	3	3	2	Hana Filoušová ml.: Sirainanská milost
39.	119	-	-	2	3	2	1	Tomáš Knapko: Kybster
40.	117	-	-	1	1	1	7	Ivan Tomek: Léta Páně 1420; cestou k Betelgeuze
41.	112	-	-	1	-	6	2	Lukáš Křesina: Snění o Karlovi
42.	110	-	-	1	-	5	3	Darth Zira: Náhrdelník
43.	107	-	-	1	3	1	3	Matej Arva: Obchodník
44.	102	-	1	1	-	1	4	Lukáš Lhotecký: Návrat na Corrinu
45.	97	1	-	-	1	1	1	Jan Hort: Michaela
46.	95	-	1	1	1	-	3	Alena Geregová: Hřadaná duša
47.	92	-	-	1	2	1	3	Radim Lhoták: Země zvířat
48.	89	-	-	-	1	2	5	Libuše Čermáková: Vedle třinácté komnaty
49.	86	-	1	-	-	3	2	Jana Dvořáčková: Soumrak čtrnáctého dne
50.	84	-	-	1	-	2	4	Zdeněk Šimek: Okrskový vesmír
51.	77	-	-	-	1	1	5	Zdeněk Kovařík: Rodinné pouto
52.	72	-	-	1	2	1	1	Jiří Poskočil: Plíseň
=	72	1	-	-	-	1	-	Pavel Procházka: Po stopách Millenia
53.	71	-	-	-	1	3	2	Slávek Pátek: Dvojgambit
54.	70	-	1	-	-	-	4	Zuzana Klementová: Přijdou brzy
=	70	1	-	-	-	-	1	Radka Zadinová: Spinkej, můj maličký...
55.	66	-	-	1	-	3	1	Jan Simon: Nezemě ztracených věcí
56.	61	-	-	-	1	3	1	Jiří Charvát: Tripartita
57.	60	-	-	-	2	-	3	Petra Purketová: Příliš krásná tvář
=	60	-	-	-	-	-	6	Rajmund Kapounek: Není Úniku
58.	54	-	-	-	-	2	3	Jaroslav Kural: Smlouva na dobu určitou
59.	52	-	-	1	-	1	2	Petra Divišová: Dokud nás smrt nerozdělí
60.	47	-	-	1	1	1	-	Petra Divišová: Vzpomínka na zítřejší večer
=	47	-	-	-	1	1	2	Renata Šindelářová: Rozcestí ve tmě
61.	25	-	-	-	1	-	1	Jana Dvořáčková: Ta první
62.	24	-	-	-	-	2	-	Zuzana Droppová: Rieka
=	24	-	-	-	-	2	-	Petr Bišof: Zrada
63.	22	-	-	-	-	1	1	Jiří Poskočil: Vzpoua klonů
64.	20	-	-	1	-	-	-	Pavel Klubal: Tisíciletá ryba
65.	12	-	-	-	-	1	-	Jana Dvořáčková: Právo volby
66.	10	-	-	-	-	-	1	Jiří Michal: Hmyz
=	10	-	-	-	-	-	1	Pavel Klubal: Noc ve Flernu
=	10	-	-	-	-	-	1	Jiří Charvát: Exotická dovolená
=	10	-	-	-	-	-	1	Petr Bišof: Vyšší hra

CKČ 2005, romány

P.	S.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	Autor: Název
1.	1395	11	10	13	7	5	1	Jiří Mazurek: Legenda o Garonně
2.	1239	6	15	15	5	2	3	Jana Jůzlová: Monolit
3.	1160	9	13	3	4	5	5	Jana Rečková: Jediná noc, kdy jsme si rovni
4.	795	3	9	5	9	5	5	Pavel Musiol: Válka růží
5.	675	2	1	12	7	10	6	Anna Šochová: Potomci lidí, králíků a ryb
6.	663	1	2	10	13	9	4	Olga Nolčová: Jít pod černým měsícem
7.	630	1	5	10	6	10	1	Martin Erhart: Na větrech, jež předznamenávají bouři
8.	586	1	5	6	8	8	4	Vojtěch Morstein: Korektor
9.	525	2	4	3	7	5	6	Ivana Blahutová: Čas jasu
10.	404	1	-	4	6	7	9	Rebecca Marten: L'andelau
11.	383	-	1	5	3	9	10	Radim Trčálek: Klubko pouťového klauna
12.	356	-	2	2	6	8	7	Jan Žlebek: Světlo mi dává sílu
13.	353	-	1	5	7	4	7	Karel Šlajsa: Pán a sluha
14.	336	-	3	1	4	3	13	Petr Opršal: Mise na Cameu
15.	212	-	-	3	2	11	11	Adéla Příbylová: Modrý diamant
16.	211	-	-	1	5	3	8	David Jan Žák: Břehy stínů
17.	180	-	-	2	2	5	5	Marie Hovorková: Anděl? Ano, anděl...

CKČ 2005, krátké povídky

P.	S.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	Autor: Název
1.	1019	8	7	9	3	2	8	Jan Kovanec: Já chci sestřičku!
2.	866	6	3	9	4	8	8	Alexandr Kazda: Ohňostroj
3.	780	5	5	5	6	5	8	Albert Čuba: člověk Adam
4.	607	5	4	3	5	1	4	Luboš Branda: Satan zařval „DRŽ HUBU, KOWALSKI!“
5.	590	1	6	4	8	5	9	Roman Splítek: Kolik času máš?
6.	560	-	7	4	10	5	6	Stanislava Lingová: Robot
7.	535	2	6	5	1	5	6	Markéta Hanelová: Jeden den
8.	504	3	2	6	6	2	3	Jana Rečková: Minimúrka
9.	421	1	4	4	7	3	2	Jan Cempírek: Není štětka, jako štětka
10.	410	-	3	4	8	5	6	Zdenka Štouračová: Mince ve fontáně
11.	406	-	3	5	2	8	9	Jana Válková: Být sám sebou
12.	389	-	2	5	7	7	4	Vladimír Němec: A člověk stvořil Boha
13.	332	-	6	3	2	1	5	Olga Nolčová: Bez názvu
14.	315	1	1	4	3	5	4	Pavel Gothard: Sejdeme se včera touhle dobou
15.	311	-	1	6	5	3	5	Olga Nolčová: Černý Kouzelník
=	311	1	-	5	3	3	7	Jan Cempírek: Výti s vlky
16.	306	-	1	4	4	8	4	Barbora Kmentová: Šťastní lidé
17.	305	1	3	4	1	5	-	Miloš Ferko: Model psa
18.	294	-	3	3	2	2	9	Hana Veselá: Bludnej Holand'an má budoucnost
19.	292	1	-	2	6	6	3	Martin Gillar: Přiznání
20.	288	1	1	3	4	4	3	Jiří Dobrylovský: Jediná inteligence
21.	283	-	1	4	5	4	5	Radim Trčálek: Klín v klíně

P.	S.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	Autor: Název
22.	265	-	1	5	3	5	3	Linda Hroníková: Kalendář
=	265	-	1	3	5	5	4	Jaromír Suchý: Ti prokletí anarchisté
23.	260	2	-	1	2	5	3	Jana Dvořáčková: Poslední snění
24.	250	-	3	1	4	5	2	Milan Verner: Fluorový hněv
25.	249	-	2	2	5	2	5	Roman Paulík: Konterraminace
26.	247	-	-	4	3	6	5	Petr Jelínek: Vlkodlak
27.	236	1	-	3	2	3	5	Pavel Gotthard: Hrnčířská pec
28.	234	-	3	3	2	2	3	Jan Řezníček: Útržky
29.	233	-	1	2	5	4	4	Miroslav Zapletal: Oni
30.	204	-	2	1	2	2	7	Albert Ryba: Zpověď d'áblu
31.	201	-	2	-	5	3	3	David Sláma: Voda...
32.	199	1	1	1	3	2	2	Jaroslav Houdek: Jedu do pekla
33.	193	-	3	-	1	4	4	Jiří Mazurek: Iluzionista
34.	185	-	1	2	1	-	10	Darth Zira: Et tu, mi fili
35.	179	1	-	2	1	2	4	Pavel Musiol: Černá madona
=	179	-	1	2	3	2	4	Jakub Tomek: Pouštní artefakt
36.	178	-	-	1	4	4	5	Ervin Szklorz: Laborky
37.	170	-	2	2	-	5	1	Miloš Ferko: Rany sa hoja otvorením
38.	166	-	1	-	4	3	4	Petr Holan: Teplotechna
39.	165	-	2	2	1	-	5	Pavel Kříž: Magický trojúhelník
40.	152	-	1	2	-	6	1	Martin Cabalka: Popelky
41.	146	-	-	3	2	3	2	Stanislava Lingová: Nemesis
42.	145	-	-	3	1	5	1	Jiří Poskočil: Převaděč
43.	142	-	2	-	4	1	1	Lukáš Dušek: Měsíc
44.	128	-	-	3	-	4	2	Jiří Poskočil: Údolí múz
45.	124	-	1	2	-	2	3	Jan Simon: Noc mrtvých
=	124	-	1	-	2	2	4	Veronika Kastlová: Ztráta času...
46.	106	-	1	-	2	3	1	Andrea Jandová: Říše Slunce
47.	103	-	-	-	3	4	1	Jan Řezníček: Pod pilířem
48.	102	1	-	1	-	1	1	Matěj Patzelt: 2. sluneční soustava
49.	97	-	1	1	1	1	2	Kristýna Blažejová: Velmi (ne)jasný případ
=	97	-	-	-	1	1	7	Lady Candar: Hukot ticha
50.	88	-	-	1	-	4	2	Renata Šindelářová: Pouta času
51.	86	-	-	-	2	3	2	Lady Candar: Jediný okamžik
52.	80	1	-	1	-	-	-	Slavoj Ševců: Zvrhlík
53.	79	-	-	1	1	2	2	Pavel Svoboda: Fax z Andromedy
54.	77	-	-	-	1	1	5	Jiří Poskočil: Nová verze
=	77	-	1	-	1	1	2	Jiří Poskočil: Podzemní past
55.	74	-	1	-	-	2	2	Lukáš Lhotický: Lék
=	74	-	-	1	2	2	-	Roman Splítek: Kalendář (II)
56.	72	-	-	1	2	1	1	Martina Svobodová: Počítač slečny Emy
57.	70	-	-	-	-	5	1	Karel Peřina: Velký třesk
58.	67	-	1	-	1	1	1	Jiří Poskočil: Tvůrce
=	67	-	-	-	1	1	4	Radim Trčálek: Bloudění v tajemné
59.	62	-	-	-	-	1	5	Andrea Bátovská: Skoro dokonala vražda
60.	60	-	-	-	-	5	-	Jakub Tomek: Bohové
61.	52	-	-	1	-	1	2	Vladimír Němec: Velká hra
=	52	-	-	-	2	1	1	Stanislava Lingová: Utopie

P.	S.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	Autor: Název
62.	50	-	-	-	-	-	5	Jiří Poskočil: Cestička
63.	42	-	-	1	-	1	1	Radim Lhoták: Vosy
=	42	-	-	-	2	1	-	Jiří Poskočil: Nesmrtelný druh
64.	34	-	-	-	-	2	1	David Jan Žák: Setkání v mlze
=	34	-	-	-	-	2	1	Tomáš Martinec: Železná brána
65.	32	-	-	-	-	-	2	Milan Petrák: Kdo chce zabít Jménoslavu?
66.	27	-	-	-	1	1	-	Hana Matoušková: Nemrtvá, již je souzeno žít
=	27	-	-	-	1	1	-	Markéta Švíková: Hra
67.	25	-	-	-	1	-	1	Kateřina Modráčková: Pohádka bez rozměrů
=	25	-	-	-	1	-	1	Pavel Svoboda: Iki
=	25	-	-	-	1	-	1	Hana Šustková: Setkání dvou světů
68.	22	-	-	-	-	1	1	Kristýna Blažejová: Brána
69.	20	-	-	-	-	-	2	Jana Mráčková: Temnota v Ném, temnota ve Mně
=	20	-	-	-	-	-	2	David Jan Žák: Štědrá noc, synku!
70.	10	-	-	-	-	-	1	Tomáš Zahout: Poslední výlet

Počty autorů a příspěvků v CKČ

Rok	# autorů	# příspěvků	Dlouhé p.	Kratké p.	Romány
1982	127	204			
1983	228	437			
1984	170	293			
1985	191	406			
1986	256	408			
1987	168	296			
1988	229	340			
1989	325	463			
1990	177	303			
1991	166	236			
1992	162	241			
1993	84	126			
1994	82	118			
1995	69	107			
1996	55	81			
1997	83	132			
1998	57	81	30	45	6
1999	76	126	55	65	6
2000	67	98	43	45	10
2001	82	120	43	68	9
2002	80	117	48	56	13
2003	97	138	55	74	9
2004	95	156	60	88	8
2005	118	177	75	85	17

* Zpřesněno po poslední inventarizaci SFM.

Vyhlášení třetího ročníku soutěže Trifid

Nakladatelství Triton vyhlašuje třetí ročník literární soutěže Trifid v žánru SF, fantasy nebo hororu s fantastickými prvky.

- Soutěž je vyhlašována v kategorii česky psaný román nad 300 normostran.
- Odborná porota a redakční rada ze zaslaných prací vybere díla vhodná k vydání v nakladatelství Triton.
- Autoři vybraných prací obdrží odměnu 20 000 Kč. V případě komerčního úspěchu titulu obdrží další autorský honorář.
- Dílům představujícím mimořádný literární počín může porota udělit cenu Trifid spojenou s dvojnásobnou odměnou pro autora, který obdrží celkem 40 000 Kč.
- Zaslané práce nesmí být již někde knižně publikované, ale nevádí, pokud se již účastnily nějaké literární soutěže.
- Soutěž probíhá trvale, datum uzávěrky je pouze orientační a znamená, že díla zaslaná do jejího termínu budou zhodnocena do následujícího Parconu, kde budou průběžné výsledky soutěže vyhlášeny.

Své příspěvky zasílejte v jednom tištěném exempláři a na disketě (ve formátu Wordu nebo RTF) na adresu Nakladatelství Triton (soutěž Trifid), Vykáňská 5, 100 00 Praha 10. Nejbližší uzávěrka je 31. 12. 2005

Staso Juhaňák

Vyhlášení 25. ročníku CKČ

AUTOŘI, POZOR!

Vyhlašujeme 25. ročník Ceny Karla Čapka!

Své práce v žánru sci-fi, fantasy nebo hororu s fantastickými prvky zasílejte ve čtyřech čitelných kopiích na adresu:

Martin Koutný, Křížová 31, 674 01 Třebíč

Do obálky prosím přiložte:

- průvodku obsahující Vaše jméno, přesnou adresu, kontaktní telefon a názvy všech zaslaných soutěžních prací (pokud je nedodáte v normovaném strojopise – 60 úderů na řádek, 30 řádek na stránku – vyznačte též přepočítaný rozsah na normované stránky).
- čestné prohlášení, že soutěžní práce dáváte k dispozici organizátorům soutěže pro jedno otištění bez nároku na honorář

Do soutěže nemohou být zařazeny práce, které se již zúčastnily některého z předchozích ročníků, byly již publikovány v oficiálních tiskovinách nebo jsou současně přihlášeny v jiné soutěži celostátního významu!

Upozorňujeme na nové vymezení soutěžních kategorií: mikropovídka (do 5 normovaných stran) – krátká povídka (6 – 20 NS) – povídka (21 – 60 NS) – novela (61 – 300 NS). Práce delší 300 NS nebudou do soutěže zařazeny.

Uzávěrka tohoto ročníku soutěže je 30. listopadu 2005. Práce, doručené po tomto termínu, budou po dohodě s autorem zařazeny do následujícího ročníku.

AUTOŘI, POHOV!

red.

Ars Sithia

Academia Sithia se zatím orientovala především na intelektuálně zaměřené členy a sympatizanty, potažmo pak na psavce všeho druhu. Ovšem od letošního podzimu se to poněkud změnilo – jak již bylo anoncováno, pod její záštitou vznikl projekt nazvaný Ars Sithia (dále AS), který je jednoznačně orientován na všechny ty, kteří jsou poněkud bojovněji naladěni. Jedná se o výcvikovou organizaci s jednoznačně hierarchickým (nikoli tedy více ani méně demokratickým) uspořádáním, která se zabývá výukou, školením a výcvikem té části „umění Sithů“, kterou by bylo lze s jistotou nadsázkou nazvat „uměním boje“. Akce AS probíhají buď formou (většinou) víkendového výjezdu, či soustředění (zaměřených zpravidla na jednu oblast), nebo během conů (zde povětšinou v rámci linie SW).

Striktně hierarchická struktura přesně řečeno znamená, že během akcí AS panuje tvrdý drill – jinak se totiž ničemu (jako šermu, střelbě apod.) pořádně naučit nelze. Absolutně nejvyšší autoritou je tak Lord Tyranus, který je při zadávání příkazů a úkolů limitován pouze sám sebou. Jinými slovy to znamená, že vám mohou být zadávány jakékoli příkazy či po vás být požadovány jakékoli úkoly, které sám školitel dokáže. Tudiž vás nikdo nebude nikdy nutit, abyste dělal věci nemožné a nesmyslné, které opravdu nelze provést. Svrchovanému velení Lorda Tyrana podléhají další školitelé a instruktoři (rozdíl mezi nimi snadno poznáte), kteří se starají o vlastní výcvik (takže jsou něco jako jeho asistenti), nicméně pokud se Lordu Tyranovi zlíbí, oni též mohou samostatně vést některé tréninky. Na straně druhé i Lord Tyranus ve většině případů působí sám jako „trenér“.

Jak již jsme několikrát zdůrazňovali, Academia Sithia a její akce jsou plně otevřené nejen jejím členům a sympatizantům, ale veškeré široké veřejnosti. Ars Sithia v tomto tím pádem není žádnou výjimkou, spíše naopak – tréninků, školení a soustředění, které probíhají v jejím rámci, se může zúčastnit kdokoli bez ohledu na to, jaký (kladný či záporný) vztah k Sithu nebo Akademii má. Účast na akci je podmíněna pouze složením zápisného (obvykle ve výši 50 Kč) a dodržováním pravidel AS. Z peněz získaných zaplacením zápisného se hradí veškeré náklady spojené s pořádáním akce, nejčastěji občerstvení a odměny pro ty nejlepší, takže se rozhodně nemusíte bát, že by zmizely na nějaké „konto BAHAMY“. Jestliže někdo nerespektuje základní pravidla akce pořádané AS a svým chováním tak narušuje výcvik ostatních nebo dokonce celou akci, může být Lordem Tyranem (či v jeho nepřítomnosti jiným školitelem) z akce vyloučen bez nároku na vrácení uhrazeného zápisného.

Z organizačních důvodů žádáme všechny zájemce, aby se na každou akci AS přihlásili minimálně týden až 10 dní před jejím konáním. Pro všechny přihlášky funguje zvláštní mailová adresa Ars.Sithia@seznam.cz.

Všechny akce AS budou v dostatečném předstihu oznamovány na našich webových stránkách, a bude-li to z časových důvodů jen trochu možné, též v Interkomu.

Těšíme se na Vás.

za Ars Sithia lord Drussus jako první Lord Tyranus

Vyhlášení soutěže v parodické Star Wars fan-fiction povídce

Academia Sithia et Res Publica Sithia u vědomí toho, že ne všichni pisatelé fan-fiction na téma Hvězdných válek nadaní dostatečným smyslem pro humor jsou též zdatnými veršotepci, vyhláší

I. ročník soutěže „Palpyho kšandy“

Podmínky: Soutěže se mohou zúčastnit všechny původní dosud nepublikované a jinde nesoutěžící český nebo slovensky psané Star Wars fan-fiction povídky. Musí se však jednat o práce, jejichž děj, zápletky nebo pointa si nějakým způsobem dělají legraci z osob, ras, planet, událostí a dalších reálií Georgem Lucasem vymyšleného světa. Nikterak nebráníme tvůrčimu rozletu autorů a nikdo a nic pro nás není tabu. Pisatelé nechť tedy laskavě, méně laskavě nebo i notně kanadsky žertují na jakékoli téma, které má spojitost s onou předalekou galaxií. Je zcela přípustné komické situace docílit i tím, že autor doprostřed libovolného času, místa nebo události Hvězdných válek vrhne jednoho či více jiných notoricky známých hrdinů žánru SFFH (Xenu, Batmana, Predátora, Draculu, kapitána Nema, posádku lodi Voyager...), nebo naopak se škodolibostí sobě vlastní nechá jednu nebo více postav hvězdné ságy potýkat se s nástrahami jakéhokoli historického období kdekoli na planetě Zemi či dokonce s naprosto jí nepochopitelnými zákonitostmi jiného fantasy světa. Hodnoceny budou především originalita, vtipnost a celková úroveň zpracování povídky.

Počet příspěvků od jednoho autora není nijak omezen, ovšem vzhledem k tomu, že pro parodii je typický žánr krátké povídky, rozsah žádného soutěžního příspěvku nesmí překročit 4 klasické wordovské stránky (49 řádků na stránku při velikosti písma 12). Upozorňujeme však autory, že snaha překročit tento limit zasláním několika příspěvků, které budou fakticky na sebe navazující části jednoho celku, bude tvrdě postihována. Každý zasláný příspěvek musí být naprosto samostatný celek!

Zasláním příspěvku do soutěže autor souhlasí s jeho bezplatným zveřejněním na stránkách <http://sith.mysteria.cz> a též s případným bezplatným otištěním ve sborníku soutěže. Na stránkách a ve sborníku bude rovněž zveřejněno pořadí všech do soutěže zařazených prací včetně celkového průměru, který každá z nich dosáhla.

Soutěžní příspěvky zásadně přijímáme pouze v elektronické podobě ve formátu *.doc, *.rtf nebo *.pdf jako přílohu k e-mailu zaslánímu na adresu. Zaslání přílohy by měly být ve vlastním zájmu autorů psané některým ze tří nejběžnějších druhů písma (Arial, Courier, Times New Roman) a pochopitelně virů prosté. Příloha, která nepůjde otevřít nebo bude po otevření kvůli exotickému fontu písma nečitelná, bude bez milosti hozena do koše.

Kdo si u nás bude chtít šplhnout, zašle nám svůj příspěvek i v html – ovšem nikoli v té přišernosti, kterou Wokna automaticky vyrobí z wordovského dokumentu. Kdo hatmatilku neumí a není ani schopen stvořit dokument ve formátu *.txt, kde aspoň příslušnými html příkazy označí počátky a konce eventuálních kurzív, tučného a podtrženého písma, udělá lépe, pošle-li

Hledá se autor Přesněji řečeno: hledají se autoři a autorky.

Čas oponou trhnul a náhle vyvstala potřeba povídek, tedy krátkých, pokud možno technických sci-fi povídek, které mají šanci dostat se k většímu počtu čtenářů. A dokonce vám za ně poskytnou honorář. Následuje seznam tří skvělých příležitostí:

1. Redaktor byvších Softwarových novin (nyní Click!) Ivan Straka potřebuje do svého měsíčníku krátké povídky v rozsahu do 3333 znaků. Posílejte je na adresu ivan.straka@clickmag.cz. Ty nejlepší tiskne a odmění slušným honorářem.

2. Existuje vynikající vědeckotechnický časopis pro mládež, „magazín plný pozitivní energie“, dvouměsíčník 3. pól (www.tretipol.cz). Protože se distribuuje na středních školách, nevychází o prázdninách, ale pouze pětkrát do roka. Redakce shání sci-fi povídky v rozsahu 3-5 normostran. Jestli něco máte, zašlete na adresu redakce: tretipol@volny.cz. Pokud se vaše povídka zalíbí, těšte se na skutečně opulentní honorář, který je na hranici toho, aby vám ho ještě mohli zdanit u zdroje.

Tyto dvě příležitosti mají pro autora navíc bonus: vaše dílko bude doprovázena ilustrací skutečných mistrů žánru.

Palpiho kšandy: dokončení z předchozí strany

nám příspěvek pouze v normálním textovém formátu, protože jinak si koleduje o mínusové body.

V soutěžních pracích nebudou před rozesláním porotcům nijak opravovány překlepy a gramatické chyby, ovšem ke stavu pravopisu bude při hodnocení také přihlíženo.

Hodnocení soutěžních prací je anonymní, žádáme tudíž všechny soutěžící, aby se přímo na svůj soutěžní příspěvek nepodepisovali! Jméno, pseudonym nebo nick, pod kterým má být práce zveřejněna, nechť uvedou v doprovodném mailu. Tam by také měli připsat eventuální kontakty na sebe a udělat nám radost, pokud příčiní i poznámku na téma, zda mají v plánu se vyhlášení výsledků zúčastnit.

Uzávěrka soutěže je 1. října 2005. Soutěžní příspěvky došlé po tomto termínu budou po dohodě s autorem zařazeny do dalšího ročníku soutěže.

Slavnostní vyhlášení výsledků spojené s předáním diplomů a dalších cen třem nejlepším proběhne na Koprconu v polovině listopadu 2005.

Autoři povídek, které se umístí na prvních třech místech, obdrží kromě diplomů i drobné věcné dary a autor vítězné povídky k tomu získá též kšandy z šatníku samotného galaktického císaře. Sejde-li se méně než 6 soutěžních prací, nebo se soutěže zúčastní méně než 4 autoři, bude věcnými dary včetně uvedených kšand odměněn pouze autor vítězné povídky.

Podrobnější informace, jakož i případnou inspiraci, lze načerpat na našich výše zmíněných stránkách.

3. Třetí příležitost není sice moc výnosná, ale zato máte možnost prodat se do povědomí světa, neboť váš výtvar se ozve na vlnách Českého rozhlasu, přesněji řečeno, než začne digitální vysílání, tak zatím pouze na vlnách Internetu, kde od začátku září vysílá nová stanice ČRo Leonardo (www.rozhlas.cz/leonardo/portal/). Tato stanice se věnuje především vědě, ale i historii, cestování nebo přírodě. Zatím přejímá některé pořady podobného charakteru z dalších stanic (např. Me-



teor), ale má i vlastní magazíny, jako třeba Nula-jednička. Ta se hodlá „věnovat technice špičkové, kterou nejspíš nikdy nevidíte, i technice všední, kterou potkáte každý den, aniž byste si to uvědomili. Technice, která právě opouští naši sluneční soustavu, i technice, která v džungli nanosvěta leží před vámi na stole.“ A v rámci toho se budou číst i krátké scifárny – jednak ukázky z vydávaných knih, ale i původní české povídky. (Už začali, Nula-jednička jde v Po 18.00, reprízy: Út 5.00, St 13.00, St 22.00, Ne 8.00, na četbu přijde čas někdy kolem 40 minut po začátku.)

Potřebují původní české sci-fi povídky o rozsahu asi 5 NS, maximálně 12 NS – v tom případě se bude dělit na tři pokračování.

Kontakty: Jestli už něco máte, pošlete to přímo redaktorovi Nula-jedničky, panu Marku Kuchařikovi (marek.kucharik@rozhlas.cz). Pokud je tato výzva pobídkou k psaní povídek přímo pro rozhlas, ozvěte se na PR kontakt: pavla.schauerova@rozhlas.cz.

Připomínám, že letos jsou kategorie Ceny Karla Čapka pozměněny, je vyhlášena nová kategorie „minipovídka“ do pěti stran. Povídku napíšete, odešlete, vyhraje nebo jste aspoň nominováni – a máte šanci, že ji jako „ostřílenou“ v soutěži vezmu i do Leonarda.

Takže autoři: Nenaříkejte nad nedostatkem (honorových) příležitostí – a pište!

Jan Kovanec



Tady je první kniha, v níž se malíř Paul Kidby pustil na svou vlastní cestu Zeměplochou, na cestu vyvedenou jak v dokonalých barvách, tak v mistrovské kombinaci černé a bílé. Kniha je pravým rohem hojnosti, z nějž se sypou portréty postav, které si získaly nadšené čtenáře po celém světě. Předkládáme vám **Výtvarné umění Zeměplochy.**

KWARK

7/2004

Spoločným cieľom mýtu, náboženstva aj vedy je vysvetliť svet a človeka v ňom. Naša predstava o ľudskosti je pravidlom uzavretého klubu: človekom je ten, koho uznáme za človeka. Netvory sú ukážky toho, čím nechceme byť. Stelesňujú náš názor na človeka na základe kultúrnych predpokladov o rase, sexualite, národnosti a presvedčení aj našu predstavu o odlišnosti a tolerancii. Netvor sa pýta, prečo sme ho stvorili.

Vek rozumu zaujal k netvorovi inštrumentálny postoj. Francúzska revolúcia priniesla požiadavku rovnosti. Ak sú si ľudia rovní, hľadáme definíciu človeka, aby sme vedeli, kto je nám rovný. Aby sme mohli určiť, v čom sme si navzájom rovní, treba preskúmať odlišnosť a vysvetliť odchýlky. To sa dá urobiť na modeli odlišnosti a neľudskosti, na postave netvora.

Poslanie netvora

Človek, ktorý sa chce stať čímsi viac ako človekom, sa vzdáva svojej ľudskosti a zvyčajne sa stane čímsi menej, ako človekom. Osvietenská idea perfektibility deklarovala nádej v nového, dokonalejšieho človeka. Jej zástancovia sotva tušili, že skôr ako dokonalejší človek sa zrodí plejáda nových netvorov.

Do tretieho tisícročia nás sprevádza ľudová kultúra plná príbehov o mimozemšťanoch, upíroch, androidoch, kyborgoch, umelých inteligenciách a iných netvoroch od *Frankensteina* cez *Muchu* po *Votrelca* a *Terminátora*. Ich stvoriteľom nie je diabol, čierny mág ani osamelý šialený vedec, ale priemysel zábavy. To však nestačí na vysvetlenie neslýchaného úspechu nových generácií netvorov u celosvetového publika. Vyskytujú sa vo všetkých tvaroch a veľkostiach. Niektoré žijú a dýchajú, iné sú mechanickými karikatúrami života.

Slovníkové definície uvádzajú netvory nadprirodzeného, historického, folklórneho alebo moderného pôvodu (sfinga, chiméra, upír, obor, troll, incubus, kyborg, mimozemšťan, klon); len výpočet bytostí, ktoré uvádzajú ako netvorov, by zbral niekoľko desiatok strán. Spoločným menovateľom slovníkových definícií netvora je „bytosť, ktorá sa odchyľuje od normálneho výzoru, správania a povahy“. V takom prípade každý z nás už niekedy bol netvorom.

Pre pochopenie netvora je podstatná neistota o tom, čo je človek. Netvory sú miešanci svetla a tmy, žijú v prítmi reality na hranici života a smrti, striehnu v priepastiach medzi človekom a zvierateľom, medzi prirodzeným a neprirodzeným, medzi dobrom a zlom, medzi známym a neznámym, medzi vnútrom a vonkajškom, medzi rozumom a pudom, medzi prírodou a technikou, medzi poriadkom a chaosom.

Netvor ako defintorická pomôcka človeka

Netvory sú zvestovatelia kríz a katastrof; striehnu v trhlkách poznania, aby sa nečakane vtrhli do nášho usporiadaného sveta. Ohrozujú dualistické paradigmy racionalistického myslenia, driemu na periférii a šantia v populárnej kultúre.

Netvor bez problémov prekračuje hranice, neprekonaťelné pre človeka – totiž, ak sa nechce stať netvorom. Ale prečo by nechcel? Netvor je silnejší, inteligentnejší, vnímavejší a životaschopnejší ako človek. Postava netvora v modernej populárnej kultúre odzrkadľuje realitu vernejšie ako človek, je zaujímavejšia a vynucuje si väčšiu pozornosť: ľudia sa stávajú vedľajšími postavami príbehov o netvoroch.

Spoločnosť konštruuje netvory podľa kultúrneho kódu v historicky premenlivom katalógu, prepožíčiava im svoje hodnoty – ale v prevrátenej podobe: netvor je koncentrát znakov a významov, signalizujúcich obavy a zákazy kultúry, do ktorej patrí. Netvory populárnej kultúry sú prvkami reči nášho kultúrneho dedičstva. Sami si vyberáme svoje nočné mory. Vražda nie je najstrašnejšou hrozbou netvora. Netvor je to, čo vždy môže vyskočiť z hĺbky nevedomia a pohltiť nás.

Neznámo nás desí, lebo sme proti nemu bezmocní. Modelujeme nepriateľského netvora, lebo vesmír je nekonečne zvrhľý a rád naplňuje naše najhoršie obavy. Netvor stelesňuje skryté aj priznané úzkosti. Predstavujeme si ho, aby sme našli zbrane proti nemu. Je nemožný a predsa existuje, aby nás konfrontoval s neprípustnou hrôzou: so smrťou, so znetvorením a so zvrhlosťou.

„Pravý netvor vyvoláva nadprirodzenú hrôzu aj prirodzenú sympatiu, lebo na rozdiel od bájných netvorov je jedným z nás, ľudské dieťa ľudských rodičov, akokoľvek premenené... Nemôže ním byť obyčajný postihnutý človek, od ktorého sa snažíme odvrátiť zrak a zároveň fascinovane pozorovať jeho znetvorenie. Necítíme sa ním ohrození, lebo neohrozuje... definíciu zdravia. Pravý netvor ohrozuje hranice medzi mužom a ženou... ľudským a zvieračím, veľkým a malým, medzi a JA a INÝM, a preto aj medzi realitou a ilúziou, skúsenosťou a fantáziou, medzi faktom a mýtom“ (Fiedler 1978, s. 24).

Netvor a hrdina

Netvor je postavou hororu, ale potrebujú ho aj iné žánre. Aký by to bol hrdina, keby nezdvížal nad bájnym alebo skutočným súperom, či nepremohol nepriateľa v duši?

Nepriateľ hodný hrdinu má v sebe aspoň čosi z netvora. Má to aj hrdina, ale u neho to obdivujeme. Spoločnou vlastnosťou netvorov s hrdinami je nepredvídateľnosť. Netvor je dieťa chaosu, pozná a poslúcha len svoje vlastné zákony, nie zákony ľudí ani bohov. Netvor je neovládateľný a ľudská morálka je mu cudzia, je mimo dobra a zla. Sama existencia netvora porušuje zákony, na ktorých stojí svet. Hrdina obnovuje harmóniu sveta porážkou netvora.

Hrdina má nadľudské ciele, netvory majú neľudské ciele. Ich motívy môžeme poznať, ale nemôžeme s nimi súhlasiť. Zlo

neľudskej mysle fascinuje túžbami, ktoré driemu aj v človeku, ale nedovolí si premeniť ich na činy. Keď to urobí, stáva sa netvorom.

Tá istá predstavivosť, ktorá nás máta strašidlami, ponúka proti nim obranu. Netvory sú konkrétne tváre neznáma, možno proti nim bojovať alebo naučiť sa s nimi žiť.

Nad netvormi minulosti víťazili hrdinovia vyzbrojení morálkou a rozumom. Vek rozumu splodil novú generáciu netvorov. Nepredvídateľné a neovládateľné príšery predstavujú zlo chaosu a náhody. Nezvíťazí nad nimi hrdina ani kolektív, morálka na nich nemá účinok, nepôsobia argumenty spravodlivosti ani sebaobetovanie; proti chaosu a náhode sú bezmocné rozum, veda aj praktická skúsenosť.

Netvory ukazujú neľudské, aby sa ozrejnilo to, čo je ľudské. Netvor je predmetom ideologického boja a trofejou víťaza. Zabiť netvora nie je ľahké a mŕtve netvory rady ožívajú. Kozmické a technické netvory zdedili črty nadprirodzených netvorov minulosti.

Aj najstaršie netvory majú predchodcov. Netvor je fundamentálny, iba naša predstava o ňom sa vyvíja v dejinách a mení sa s kultúrami. Frankensteinov netvor, Votrellec, Drakula aj Freddy Krueger krvavo žiaria kečupovou červeňou Technicoloru, ale sny, ktoré v nás prebúdajú, sú neľudsky čiernebiele s tisíc odtieňmi šedej.

Celuloidový netvor

Rok 1931 bol apokalypticky produktívnym rokom filmových netvorov. Rouben Mamoulian režíroval *Dr. Jekylla and Mr. Hyde*, James Whale *Frankenstein* a Tod Browning *Dracula*. Browning pokračoval prehladkou deformít a výstredností *Freaks* (1932) a filmami *Mark of the Vampire* (1935) a *Devil Doll* (1936).

V hororových filmoch sa manifestovala trauma 1. svetovej vojny, tieň 2. svetovej vojny na obzore, dve svetové hospodárske krízy, rozklad tradičnej hospodárskej a sociálnej štruktúry. V nasledujúcich desaťročiach nové netvory symbolizovali nové druhy strachu: strach z atómovej vojny a rádioaktivity, strach z komunizmu resp. kapitalizmu, strach z juvenilnej zločinnosti, strach z informatiky, strach zo sexuálnej revolúcie a z AIDS, z terorizmu a z lokálnych vojen. Nočné mory studenej vojny inšpirovali filmy o invázii kozmických votrelcov od *The Thing* (Howard Hawks, 1951) po sériu Votrelcov (*Alien*, Ridley Scott 1979; *Aliens*, James Cameron 1986; *Alien 2*, David Fincher 1992; *Alien: Resurrection*, Jean-Pierre Jeunet 1997) či *Predátora* (John Carpenter 1987).

Rádioaktívne a biologické mutácie, génové inžinierstvo, plastická chirurgia, farmaceutika, (talidomidové/contergánové deti), diskusie o interrupciách aj hrozba neovládnuteľných pandémie ako AIDS poskytl impulzy téme ľudskej reprodukcie. Vznikli filmy o invázii do ľudskej mysle, film znova objavil démonické deti, upírov, oživené múmie aj netelesné strašidlá.

Frankensteinov netvor

Po prvom *Frankensteinovi* (James Whale 1931) nasledovali desiatky ponášok s menom „Frankenstein“ v názve. Fran-

kensteinov netvor je živý zločin, pripomienka všetkých ostatných zločinov a zla. Zlým ho spravili ľudia, skutočným zločincom je Frankenstein, ktorý priviedol na svet nevinné stvorenie a potom ho zavrhol. Zvyšok je príbeh postupného pripodobňovania sa výtvoru svojmu tvorcovi: na konci príbehu vidíme dvoch netvorov, rovnako nešťastných a zlých, vzájomné obeť seba samých. Príbeh Frankensteinov a jeho netvora je drámou neschopnosti človeka zaobchádzať so svojím výtvorom. Netvor sa stal netvorom pre nedostatok lásky (podrobnejšie in: Herec, Dotyky 1/2004).

Dvojník

Tému umelého dvojníka, poslušného sluhu, ktorý sa stal strašným pánom, jasne formuloval Karel Čapek (*R. U. R.*, 1920). Nasledovali nespočetné strašidelné historiky o vzbúrených robotoch. William Gibson (román *Neuromancer*, 1984) nepredpokladal, že sieťové inteligencie by mohli mať k človeku priaznivejší vzťah ako k príležitostnému nástroju na dosiahnutie nepochopiteľných cieľov.

V príbehoch tejto Frankensteinovskej línie sa netvor osamostatnil, človek nie je pánom ani partnerom, iba nástrojom alebo obeťou svojho výtvoru. Civilizácii bojových strojov v *Terminátorovi* sa ľudstvo dokáže vzoprieť iba nepravdepodobným pokusom o nápravu vlastnej minulosti; nepravdepodobným menej pre pochybnosti o fyzikálnych možnostiach cestovania v čase a viac pre pochybnosti o schopnosti človeka zmeniť vlastnú povahu. Opakujeme tie isté chyby, hoci v inom čase, v inom prostredí a s inou technikou. Pochybujem, že Borgovia v seriáli *Star Trek* čítali Čapkovu *Vojnu s mlokmi* (1936), ale ani oni nemajú zľutovanie s menejcennými rasami vrátane ľudskej.

Pozrime si opice

Dr. Moreau chcel poľudštiť zvieratá; experiment sa skončil tragicky (román *Ostrov Dr. Moreau*, H. G. Wells 1886). A. C. Clarke sníval o intelektualizovaných šimpanzoch, ale nikto sa nepýtal sa zvierat, či sa chcú poľudštiť, aby sa stali lepšími sluhami ľudí.

Telo človeka nestačí na to, aby nebol netvorom. Veta „domorodci sú dnes v noci nepokojní“ vo filmových verziách *Ostrova Dr. Moreau* (*Island of Lost Souls*, Erle C. Kenton 1933, *The Island of Dr. Moreau*, John Frankenheimer 1996) sa vzťahuje na poľudštené zvieratá. Občan koloniálneho impéria Wells vedel, že kolonizátori nezaobchádzajú s domorodcami ako s ľuďmi napriek ich ľudskému výzoru.

V ságe o poľudštených primátoch je planétou opíc Zem. (Autorom románu *Planéta opíc* je Pierre Boulle, 1963. Nasledovalo šesť filmov *Planet of the Apes*, Franklin J. Schaffner 1968, *Beneath the Planet of the Apes* Ted Post 1969, *Escape from the Planet of the Apes*, Don Taylor 1971, *Conquest of the Planet of the Apes*, J. Lee Thompson 1972, *Battle for the Planet of the Apes*, J. Lee Thompson 1973, *Planet of the Apes*, Tim Burton 2001, TV seriál *Planet of the Apes* 1974, animovaný TV seriál *Return to the Planet of the Apes* 1975.)

Opice sa naučili zaobchádzať s ľuďmi ako so zvieratami od ľudí, ktorí neľudsky zaobchádzali s opicami. S rozumom sa od ľudí naučili aj nerozumu. „Pokrok“ zvierat k ľudskej hlúposti je satirou na ľudí, ale skeptické podozrenie, že ľudia ani opice sa nezaobídu bez zrady rozumu, vyjadruje sklamanie z viery v rozum.

Darwinova evolučná teória inšpirovala príbehy o pravekých netvoroch. Zvieracie obry potrebujú kulisu moderného veľkomesta, aby mohli vydesiť súčasníka. *King Kong* (Merian C. Cooper a Ernest B. Schoedsack 1933) aj *Godzila* (Ishirō Honda 1954) potrebujú mrakodrapy, lietadlá, modernú armádu a vedcov, ktorí vymyslia obranu proti netvorovi. Aby si získali divákov, potrebujú deti, s ktorými sa môžu skamarátiť.

Nadprirodzený netvor

Nadprirodzené netvory nevymreli ani vo veku nadprirodzene pokročilej techniky. Vyskytujú sa tri ich druhy: nemŕtvi (zombie, reinkarnácie, múmie, upíry), mágovia a čarodejníci, diabli a démoni.

Satanovi aj menej významným nadprirodzeným príšerám definitívne otvorili dvere na filmové plátno a do televízie filmy *Rosemary's Baby* (Roman Polanski 1968), *The Exorcist* (William Friedkin 1973) a *The Omen* (Richard Donner 1976). Každá populárna téma má svoje komédie; *Bedazzled* (Stanley Donen 1967), *South Park* (Matt Stone, Eric Stough, Trey Parker, Toni Nugnes, Adrien Beard atď., August 1997 - ???) a *Little Nicky* (Adam Sandler 2000) vypovedajú o dvojznačnosti nadprirodzených netvorov, symbolizujúcich reálne javy našej doby. Homosexuálny Satan v seriáli *South Park* možno vyjadruje toleranciu voči menšinovej sexuálnej orientácii, ale iste zosmiešňuje archetyp nadprirodzeného netvora.

Problémom moderných hororov je dokázať, že Satan a šiky nadprirodzených netvorov sú rovnako zúrivé a nebezpečné, ako „prirodzení“ vrahovia a sadisti. Diabol nesúperi o pozornosť publika s Bohom, ale so sériovými vrahmi, s generálmi pozemských genocíd, s mimozemskými príšerami, s realnými obudami vedy a techniky.

Vďaka schopnosti ľudí prekonať netvory vlastnej fantázie budúcnosť nadprirodzených netvorov nevyzerá sľubne. Vo filme *The Exorcist* bol Satan úspešný najmä preto, že si prisvojil telo dvanásťročného dievčaťa. Netuži udržať ju nažive, nechce moc, pomstu, ba ani krátko sa nadýchnuť sladkej smrteľnosti. Je iba nenávisným netvorom a pôžitok má len z neľudskej deštrukcie.

Upír

„Počúvajte ich. Deti noci. Akú hudbu hrajú,“ znie Drakulov nesmrteľný výrok v podaní Belu Lugosiho v prvom filme *Dracula* (Tod Browning 1931).

Bram Stoker v románe *Dracula* (1897) predstavil prototyp moderného upíra. Film *Dracula: Dead And Loving It* (Mel Brooks, 1995) paroduje klasický film Toda Browninga. Drakuloidný upír vystupuje v animovanom filme *Transylvania 6-5000* (Rudy De Luca 1963) so Zajačikom Bugsom.

Upír je po Frankensteinovom netvorovi najmocnejším archetypickým netvorom populárnej kultúry. Po legendárnej symfónii hrôzy Fritza Murnaua *Nosferatu* (1922) nasledovalo vyše sto upírskych filmov. Upír vytlačil Satana z vedúceho postavenia medzi netvormi v materialistickej populárnej kultúre. Nepodarilo by sa mu to, keby neprevzal časť kresťanskej symboliky (predstaviť zla je deštruktívny, parazituje na životnej sile človeka (krvi), ignoruje kresťanské etické normy, bojí sa kríža atď.) Víťazí nad ním vedec bez predsudkov (profesor Abraham Van Helsing), ktorý ovláda moc náboženských symbolov aj vedecké techniky. Upír sa postupne oslobodzuje od kliatby nadprirodzeného pôvodu; proti *Drakulovi* z roku 1979 už nepomáha kríž, ktorý Wesley Snipesovi účinne nahrádza titulná „čepeľ“ vo filme *Blade* (David S. Goyer 1998, *Blade II*, Guillermo del Toro 2002, *Blade III*, David S. Goyer 2004).

Upírska subkultúra už od klasického Stokerovho románu sponchyňuje heterosexuálnu. Skrytá aj explicitná erotika upírskych príbehov je založená na výmene telesných tekutín bez ohľadu na pohlavie. Stephen King poukázal na agresívny sexuálny podtón upírskoho hladu medzi dospievajúcimi: „Impotencia nie je hrozba, keďže upírska sexualita je výlučne orálna... zaujímavá pre sexuálne neistých adolescentov.“

Upírov často spájajú s vlkolakmi. Metamorfózy adolescentného vlkolaka vo filme *Teen Wolf* (Rod Daniel 1985) zábavne predstavujú konflikty dospievania. Ľudské mláďa získa mužnú sebadôveru, lebo v podobe vlka sa mu podarí stať idolom strednej školy.

Televízny seriál o zabíjačke upírov *Buffy zreteľne* zavrhol kultúrne normy femininity, maskulinity aj dospievania. Upíry neovládateľné mužmi, otcami, manželmi ani kňazmi ignorujú manželstvo, patriarchálnu štruktúru rodiny, spoločnosti aj náboženstva. Upíry ponúkajú nový druh znovuzrodenia, spoločenstvo nesmrteľných, v ktorom každý a každá môže splodiť nespočetné potomstvo detí noci.

Druh *Homo Sapiens* tisíce storočí fungoval prevažne vo dne. Umelé osvetlenie v 19. storočí oslobodilo spoločnosť od diktátu slnečného svetla, ale zároveň zrodilo nové netvory, deti novej temnoty, prízračne osvetlenej svetlom plynových lúčok, elektrických žiaroviek a výbojok. **(Pokračovanie prístě)**

Ondrej Herec



Lois McMaster Bujoldová

Ochránkyňe duší

Hlavnú postavou voľného pokračovania románu o stredovekém svete Chalionu je rojina vdova Ista, matka royessy Iselle, ktorá sa mezitím stala novou kráľovnou.

ISBN 80-7197-266-5, 576 str. obálka J. P. Krásny, cena 289 Kč.

Právě vydal TALPRESS

Časem s vědou: Z událostí, která změnila náš svět

3. září 1945 napojuje nizozemský doktor Willem Kolff na svoji umělou ledvinu sedmašedesátiletou ženu v kómatu z akutního selhání ledvin. Jde o to prohnat její krev kolem speciální blány, která z ní propustí ven pouze nahromaděné odpadní produkty metabolismu. Tou blánou byl tehdy cefolán, používaný na balení párků.

Kolff už to zkoušel několikrát, ale tahleta pacientka se poprvé stačí uzdravit dřív, než jí takřkajíc „dojdou žíly“. Právě to byl problém předchozích nemocných, jejich ledviny vypověděly natrvalo a časem na jejich těle nezbylo ani jedno zdravé místo, kam by se dialyzační přístroj dal napojit.

Po deseti dnech je pacientka zdravá a umělá ledvina natrvalo vstupuje do medicíny.

7. září 1930 na konferenci matematických logiků v Královci (dnes Kaliningradu) prezentuje Rakušan Kurt Gödel svoji doktorskou práci. Je natolik nedozírná, že ji přítomní odborníci zprvu vůbec nechápu. Zjednodušeně řečeno, čtyřicetiletý génius dokázal, že libovolný logický systém dost složitý na to, aby obsahoval obyčejnou aritmetiku, je nutně neúplný (jinak řečeno formálně nedokazatelný). To sice vůbec neznamená, že je nutně nepravdivý, ale plynou z toho docela zajímavé důsledky, například ten, že i matematickou pravdu, do té doby pannu mezi pravdami, alespoň z nepatrné částičky poznáváme jinak než ryzím rozumem (zvykem?, intuicí?, citem?), což (opět pouze čistě teoreticky) nabourává Nimbus stoprocentní racionality ve vědě.

13. a 14. září 1955 na jedno z nejkrásnějších amerických měst, Los Angeles, padá rekordní smog. Ne však ten dosud typický (z kouře a mlhy, řečený londýnský), nýbrž vzniklý chemickými reakcemi sluncem prozařovaných výfukových exhalací. Tomuto způsobu smogu, charakteristickému mimo jiné vznikem „zlého“ přizemního ozonu, se podle místa prvních nesmělých výskytů (koncem 40. let) začalo říkat právě losangeleský. V současnosti, kdy už Město andělů svůj monopol dávno ztratilo a takzvaný vyspělý svět pokrytecky bazíruje na politické korektnosti, se mu říká fotochemický.

Kdo je kdo v ČS fandumu - postřehy z provozu

Během několika let, po které je staré Kdo je kdo z roku 2000 vyvěšeno na webu jsem bombardován legitimními požadavky na jejich aktualizaci. Původní plán opravovat zdrojový text, z kterého bylo možné vytisknout knihu (na papír) i vygenerovat webové stránky vážnul na velké pracnosti a na tom, že jsem to mohl dělat jenom já.

Vznikl tedy projekt, ve kterém by si každý zájemce spravoval své heslo sám, a až by se informace o tom dostatečně ve fandumu rozšířila, vydala by se nová prožura. V mezidobí by byla hesla dostupná na webu.

Devadesát procent práce bylo uděláno rychle a již dávno, ale těch posledních deset procent trvalo rok.

19. září 1935 v ruské Kaluze v sedmadesátileté době umírá fyzik Konstantin Eduardovič Ciolkovskij. V šestnácti po spále téměř ohluchl, což určitě přispělo k většímu soustředění na šlechtění myšlenek na tehdejší dobu vpravdě pošetilých: jak létat do vesmíru netoliko ve fantazii. Žel, z řady důvodů zůstalo jen u představ. Naplnili je však jiní a Ciolkovskij je dnes právem považován za otce teoretické kosmonautiky.

21. září 1575 v oblasti Karibského moře řádí charakteristický tropický cyklon, pro který španělští misionáři poprvé používají z místních indiánských jazyků převzatý název hurikán. A poněvaď propukl na svatého Matouše, dostal jméno San Mateo. Ona typická ženská jména začali různým větrným excesům dávat od roku 1945 američtí vojáci (prý podle křestních jmen manželek svých velitelů). Teprve po dalších třiceti letech, v souvislosti s mezinárodním rokem ženy, se australská vláda, a tři roky poté feministkami přitlačená vláda americká, rozhodla i pro jména mužská. Z obavy pro změnu před „šovinistickými prasaty“ přesně na střídačku.

I za této parity však nejničivější hurikán připadl, jistě čirou náhodou, na ženu: Katrina. Nůžky se rozevírají – extrémy počasi se vlivem globálního oteplování zvětšují, stejně tak neochota prostých lidí naslouchat hlasu přírody.

28. září 1905 vychází v časopise Annalen der Physik práce s nenápadným názvem „K elektrodynamice pohybujících se těles“ od neznámého patentového úředníka Alberta Einsteina. Tak přišla na svět teorie relativity, zatím ještě v „pouze“ speciální verzi. Za jejím fundamentálním významem pro chápání pohybu v prostoru a času (završeném Einsteinem po deseti letech tvrdé intelektuální roboty teorií obecnou) poněkud zanikl skrytě obsažený vztah mezi hmotností a energií.

Svůj nejznámější vzorec $E = mc^2$ Einstein formuloval až do datečně, do redakce Análů dorazil 27. září, vyšel v listopadu 1915.

František Houdek

Syndrom Kulhánek – boj se, inteleguáne!

Už jsme si zvykli, že se na Blistech občas objeví články, nad kterými rozumný člověk jen valí oční bulvy. Potřeba intelektuálů vyjadřovat se i k věcem, kterým nerozumí, je v podstatě běžná a předvídatelná. Ale šlápnout do pověstného lejna se před nedávnem podařilo Filipu Sklenářovi, jenž cítil potřebu popsat „Syndrom Kulhánek“ a udělal tak ze sebe výstavního vola.

Možná si všimnete, že výrazivo, které použiji, je poněkud nestandardní. Pokud máte rádi Kulhánek, budete vědět, vo co go. Když komentovat hovadinu, tak kulhánekovsky (v terminologii F.S. rozuměj pubertálně a bez kouska stylu).

Na jednu stranu jsem rád, že se takový pamflet objevil. Už asi rok se snažím něco o Jiřím napsat, ale nic mne nenutilo k činu. Takže díky, Sklenář.

Už úvod článku poněkud zarazí. Pan Sklenář blahosklonně hodnotí, jak je dobře, že se dá Kulhánek stáhnout z netu a že si jej pak mohou čtenáři koupit. Komentuje také hned z kraje, také blahosklonně, jazykovou nedokonalost díla Vládcí strachu.

Vysvětlení: Vládcí strachu jsou Kulhánekova knižní prvotina, která je místy stylisticky neohrabaná. Čtenáři si ji nemohou koupit, protože je vyprodaná a dotisk se nechystá. Jeden z důvodů je ten, že původní podklady byly zcizeny a autor popírá existenci pirátské elektronické kopie z toho prostého důvodu, že se mu nechce předělat něco, s čím se už nějakých deset let neztotožňuje. Co na tom, že podle fanoušků je tento mladší Kulhánek daleko zábavnější než pozdnější díla.

„Kulhánek nepíše sci-fi, ale brak možná zařaditelný (při nutné dávce blahovůle) jako fantasy.“

Tak tady se s panem Sklenářem (povšimněte si jeho *blahovůle*) shodnu a myslím, že samotný Kulhánek jakbysmet. Kulhánek píše brak, to je přesné. A ví to sám a možná nejlíp. Když si před lety PhDr. Alice Jedličková z PedF UK, specialistka na literární časoprostor, přečetla Vládce strachu, byla ohromena, jak vyváženou slátaninu jsem jí dal k přečtení. Dodnes ji slyším, jak říká: „Je tam úplně všechno! Každé známé klíšé se tam dříve či později určitě objeví!“ FS nepochopil, na rozdíl od Jedličkové, že právě klíšé je Kulhánekova největší deviza.

Ve stejném odstavci Sklenář nepokračuje definicí braku, jak by logika poroučela, ale rozohněně popisuje Kulhánekovu vizi roku 2010, která se rozhodně neshoduje s vizí pokrytecky zapšklých Blistů. Ne, Kulhánek rozhodně není, jak se po americku říká „PC“.

V další části vidíme snahu o popis stavby příběhu. Rádoby vtipně. Vtipný je ale Kulhánek a ne Sklenář. Ona „*uchvácenost céčkovými filmy*“ je zároveň bezmezný výsměch těmto snímkům. Autorská sebeironie i výsměch takovým, jako je pan Sklenář. Zároveň se doopravdy jedná o skvělou zábavu pro pubertáky, což se, světe div se, navzájem nevyklučuje.

V zápětí Sklenář bohorovně připouští, že „*koneckoncu proč ne brak...*“ Žádá však brak dobrý. V souvislosti uvádí J. M. Trosku. Jak přišel na tuto paralelu, zůstává záhadou. Knihy obou autorů jsou sice určeny stejné věkové skupině, ale leží mezi nimi šedesát let. Čas v literárním vkusu se musí poměřo-

vat poněkud odlišně – světelnou rychlostí. Splácet Trosku s Kulhánekem znamená pro fanouška fantastiky něco jako srovnávání Viewegha s Jiráskem pro učitele češtiny na střední škole.

S tímto souvisí i jedna z posledních vět článku: „*České sci-fi kralují po Nesvadbově smrti společně pánové Ondřej Neff a Eduard Martin...*“ Nevím, kolik panu Sklenářovi je, čím se živí a čím je vyučen, ale na hodiny fantastiky nejspíše chodil ještě za dob Troskových. O Martinovi jsem mezi scifisty neslyšel mluvit již drahá léta a pokud už padne zmínka o Neffovi, tak jedině v té souvislosti, že by udělal lépe, kdyby zanechal pokusů literárních a přestal nanášet nečistoty na své dobré jméno. Nechci tvrdit, že v současnosti máme někoho, kdo výrazně přerůstá rybníček SF, ale k prostudování bych panu Sklenářovi doporučil jména jako Oščádal, Medek, Kadlečková, Novotný, Fabian (jako pravý zástupce ortodoxního braku), Žamboch, Mostecký a další, kteří jsou bez zaváhání kvalitativně srovnatelní jak s raným Neffem, tak s pozdním Nesvadbou.

Pochybuji, že by Sklenář o těchto autorech byl jen slyšel, když se o „Faktoru Kulhánek“ dozvídá až z magazínu Práva, což je skutečnost veselá už sama o sobě. Každý by se měl vyhnut psaní o věcech, o kterých nemá ani páru.

Kulhánek, Váchal a Krvavý papír

Pokud jde o uvádění do souvislosti s Kulhánekovou popularitou, šlápl Sklenář taky vedle. Když už chce poměřovat, měl by zajít o nějakých dvě stě let dozadu a připomenout gotický román, ještě lépe knížky lidového čtení a jejich popularitu mezi pubescenty, kteří stěží zvládli abecedu. To pro jejich potomky píše Jiří Kulhánek.

Nebo kdyby si pan Sklenář aspoň vzpomněl na Váchala. Kulhánekova poetika mu totiž není vzdálená. Podobně jako znal Váchal ony loupežnické drasfáky a eklekticky postavil dokonalý Krvavý román, Jiří Kulhánek zná ony zmiňované céčkové filmy a ve svých dílech tvoří totéž co Váchal – dokonalý všelék na nudu pro lidi trpící dostatkem pokleslého vkusu.

Za všechno mluví, že každý výtisk Vládců strachu byl pro svou vzácnost a nedostupnost na trhu čten v průměru 10x! Jednotlivé výtisky, které lze čas od času zahlédnout, jsou toho důkazem stejně jako cena těch méně zničených knih na fanouškovských burzách. Cesta krve (povšimněte si názvu), v pořadí druhý Kulhánekův román, dosahuje závratné ceny 3 000 – 4 000 Kč za oba svazky v jedině dostupném paperbackovém vydání. Nic, co by se více blížilo knížkám lidového čtení, už v naší době nemáme.

A že mu Sklenář upírá jakoukoli invenci? Spíše se ptejme po Sklenářově literárním nadhledu. Pokud a priori předpokládáme, že TADY nic není, nic nenalzáme. U Kulhánek je přitom celkem snadno k rozpoznání originální cynický vypravěčský subjekt, který říká sám sobě: „Tohle už mi snad nikdo sežrat nemůže.“

Podle jedné specifické literární teorie, jejímž autorem je Terry Pratchett, můžeme tvrdit, že Kulhánek rozhodně není litera-

DOGMA

Nedávno jsem si na sobotní odpoledne naplánoval film Dům voskových figurín a zjišťoval, kde že jej hraji. Jako na potvoru v čase, kdy jsem jej mohl zhlédnout, já dávalo pouze multikino Galaxie. Pro nepamětníky budiž uvedeno, že to bylo první multikino v Čechách, přesně tak hrozné jako předražené. Byv ale ujištěn, že původní Galaxie byla zrušena a otevřena o kus dál, vyrazil jsem na Prahu 4.

No, pravda je, že původní Galaxie byla skutečně zrušena a otevřena o kus dál, ale že by to na věci něco měnilo, to ne. Od budovy bývalého kina vedly sice po stěnách šipky k novému, ale byly řídkší a řídkší, až se vytratily docela. Teprve až když si značně zajdete, znervózníte, vrátíte se a pořádně rozhlédnete, tak zjistíte, že šipky vás provedly POD obrovským poutačem na multikino Galaxie, přímo kolem vstupu do něj. Na dveřích však žádný nápis, žádné kinoreklamy, nic. Nu ale chutě jsem vešel a zakoupil lístek – do sálečku, který je poloviční proti kinosálu v naší vesnici v dobách mého mládí. Plátno bylo také podobně velké, takže za multivstupné si o multikvalitě můžete nechat jen zdát. (V sále jsem byl sám samotinký.) První reklama začala s desetiminutovým zpožděním proti ohlášenému začátku, film ještě o pět minut později. Chvilí jsem strpěl otevře-

tura, ale „fakt dost dobrý čtení“. To nám dovolí pohrát si se slovíčky a stvořit premisu, kterou použijeme při nahlížení na celý Syndrom Kulhánek:

Vládcí strachu nejsou kniha, Vládcí strachu jsou knížka.

Sklenář se nevzdává, nasazuje artilerii – k nahlédnutí poskytuje ukázkou z Vládců jako důkaz Kulhánekova příšerného vypravěčského stylu – „*Stylu zednického učně*“. Hned za ní se objevuje věta: „*Reklo by se totiž, že Kulhánek ve skutečnosti používá takový jazyk, na který jeho čtenáři slyší, a že se tedy nejedná o primitivismus, ale o velkou zručnost a svého druhu travestii. Pokud by na to někdo skočil.*“

Je třeba znovu vysvětlit, že se o travestii nejedná. Vládcí strachu nemají žádné ambice být chytrolínskou knížkou, u které se bude chichotat pár infoušů, kteří náhodou pochopí skrytou narážku. Jedná se o céčkový brak. Přesně o ten Kulhánekovi jde. O prvotřídní přívlastkový brak. Výběr z brakulí.

Sklenář se ale s chutí rozepisuje o tom, jak jsou jednotlivé pasáže pouze opsány z televize. Ještě nešťastněji se nebojí přihodit na vrchol pyramidu svých zasvěcených konstrukcí ikonu Supermana, o kterém toho ví ještě méně než o Vládcích strachu.

Vrchol nadutosti přichází se Sklenářovou větou: „*Nevím, jestli se vyjadřuji dost srozumitelně.*“ Komentář je zbytečný, srozumitelné to je až dost.

Mistr céčkové produkce

V Kulhánekovi jde totiž o sny. O klučíčí sny, které skutečně mírně zastydělý autor nabízí v dokonalé koláži. Motorky jsou mu ukradené, pokud se jedná o „nadupanou mašinu“.

dveře a hluk zaznívající do sálu z dalších prostor kina, pak jsem je šel zavřít. Tím jsem se ovšem stal velmi podezřelým, takže v průběhu promítání mne asi třikrát přišel zkontrolovat jakýsi okratovaný mladík, který mi věnoval podobnou dávku pozornosti jako já svému oblíbenému a celkem zdatně natočenému hororu (pracovní diskriminace na základě sexuálního zaměření mi od té doby nepříjde tak nepatřičná). Dogma čísla prostě a jednoduše: Vyhýbejte se multikinu Galaxie!

BARVA PENĚZ – nenápadný, ale silný starší Scorseseho snímek s jen zdánlivě obyčejným příběhem trojice snažící se vydělávat hraním biliáru. Nadstandardní scénář i herecké výkony (ano, dokonce i od Toma Cruise) a skvělá režíe.

DŮM VOSKOVÝCH FIGURÍN – teenagerská verze klasiky s delším, ale nenučícím začátkem, několika kvalitně naturalistickými scénami, příjemně surovým laděním a originálním, bezmála úchvatným požárem na konci.

MADHOUSE – komornější, ale překvapivě slušný horor o tom, že někteří blázní nejsou nemocní lidé, ale opravdu psychopati. Obsahuje skvěle morbidní sklep!!!

PŘÍLIŠ DLOUHÉ ZÁSNUBY – variace na Návrat do Cold Mountain z první světové války. Ne tak strhující, ale velmi slušná, a Tautou mi v tom vadila méně než v Amélii.

Filip Gotfrid

Syndrom Kulhánek – pokračování ze strany 21

Co třeba Alexandre Dumas? Co ten přinesl nového? Uměl být napínavý, ovládal prvek seriality, ale nejgeniálněji uměl vykrádat. To umí Kulhánek taky. A na výbornou. O Velké vlakové loupeži se točí filmy. Tak proč nejásat nad někým, kdo okradl všechny brakové tvůrce o to nejlepší, co kdy vymysleli, a naservoval to dnešnímu znuděnému čtenáři na stříbrném podnose a dokázal něco, o co se snaží každá velká firma – strhnout na sebe pozornost. Rowlingová dělá totéž, jen má lepší reklamu. K tomu české děti začaly číst daleko dřív než ty ve světě, protože Jirka Kulhánek začal dřív psát, jelikož nemusel samoživit malé dítě.

Vyhňeme se lacinému (i když správnému) argumentu zařazujícímu Jiřího Kulhánek do nic neříkající a vše pohlcující bubliny postmoderny a na závěr jen dodejme, že je veliké štěstí, že se Filip Sklenář nedostal k pozdějším dílům gurma českého braku. Tam by mu totiž podle Sklenářových měřítek nebylo co vytknout. Kulhánek už tolik nekrade a zabředává do vlastních tvůrčích zámyslů, což je mu ve většině případů na škodu. Je sice hezké, že nakonec všechny svoje knihy dokázal propojit do jednoho všeobjímajícího opusu a vytvořil tak svůj unikátní časoprostor, ale všechno už stihl ukrást během prvních tří knih a zákonitě se tedy opakuje a rozměňuje. I to je koneckonců jeden ze základních kamenů céčkové produkce.

Kulhánek je prostě Mistr, který položil na lopatky dalšího infoušského pisálka, za což si, v duchu vlastních klíšé, zaslouží dvojitého panáka skotské a chlapácké poplácání po rameni zahaleném v kůži.

Šumář (<http://sumar.bloguje.cz/>)

Noční hlídka - temné stránky Světých

Antona v roce 1992 náhle opustila jeho milovaná žena a odešla k jinému. Bez důvodu, bez vysvětlení. Zoufalý manžel zřejmě zkusil všechno, až se dostal k paní Šulcové, čarodějnici, která mu slíbila manželku vrátit, ale musí přitom zničit život a Anton tenhle hřích musí vzít na sebe. Pláclí si na to, ale když čarodějnice chtěla celé kouzlo dokončit, vtrhla dovnitř Noční hlídka a zabránila tomu. Anton prohlédl skrze Soumrak, aktivoval své latentní schopnosti, uviděl členy Noční hlídky a stal se Jiným. Po dvanácti letech je Anton s nadáním věštce ve službách Noční hlídky, kde loví upíry a jiné Temné (či spíše Temné Jiné), kteří porušili Smlouvu mezi Světlymi a Temnými a pokračují své přidělené licence. Schyluje se však k naplnění dávného proroctví o další rozhodující bitvě mezi oběma tábory, má se objevit nový Jiný, silnější než všichni ostatní, který navždy změní Rovnováhu tím, že se přidá k jedné ze stran.

Podle Lukjaněnkovy stejnojmenné románové předlohy natočili Rusové svůj novodobý mýtus, odpověď na všechny ty západní Matrixy, Highlander, Hvězdné války a podobně. Jmenované filmové série jsem nevybral jen náhodou, jejich rysy najdete v Noční hlídce, ale nemůžeme z toho vinit jen filmaře, přeče jen vycházeli z předlohy, tedy aspoň z jedné její dějové linie. Na rozdíl od kapitalistických vzorů je však Noční hlídka kromě mýtu především horor se vším, co k němu patří – nepřijemné zvuky, lekavé sekvence, smrtící dilemata (vyber si mezi zlem a špatným) a dobré úmysly vedoucí do pekla. Volby jsou zde nejasné a pro nezasvěceného – a úplně zasvěcení jsou snad pouze dva vůdčové obou táborů Gesser a Zavulon – jsou slova o Světých a Temných jenom fráze. Vznesené cíle nemohou znát (pokud vůbec existují) a svůj úsudek si mohou udělat pouze z prostředků, které Jiní používají. Bohužel servitky si nebere nikdo a je snadné zvolit špatně. A co je vlastně špatné? Možná to není to, co se nám předkládá, názna by bylo dost. Když existuje Rovnováha, proč Temných stále ubývá a licence vydávají jen Světli? Proč mají někteří členové Noční hlídky špatnou minulost, výkon trestu nebo nezjevené hříchy? Je zde spousta otázníků a já jen doufám, že na všechny dostanu odpověď co nejdřív, a vzhledem k faktu, že druhý a třetí film financuje ještě více Searchlight Century Fox, snad také ve stejné kvalitě. Noční hlídka je oficiálním zástupcem Ruska v klání o zahraniční Oscary a můžeme si jenom přát, aby uspěla.

Bohužel film trochu trpí tím, že je jen první částí z trilogie, což je nejvíce znát na jinak dobrém závěru a pointě. Naše kopie byla mírně rozmazaná a občas s sebou obraz trhal – to jde ale nejspíš na vrub multiplexu. Celý film je v ruštině s českými titulky, což je příjemné a osvěžující, proč potom úvodní a závěrečné proslovy vypravěče byly v angličtině (s titulky), to věru nechápu. A mimochodem – v knize není po úvodní scéně, kterou jsem naznačil, ani památka a je to zvláštní, protože důsledky této scény tvoří hlavní pointu první části trilogie. Film je tedy o něčem jiném.

Roman Paulík a Zdena HT

Kung-fu mela

Šanghaj 1940. Šéf zločineckého gangu zuří na policejní stanici, protože zatkli jeho manželku za to, že plivla na ulici. Několik policistů utrpí těžká zranění, načež šéf, madam a poskoci odcházejí, aby venku zjistili, že jim mezitím někdo šlohnul auto. Náhle se odnikud vyrojí asi tisíc chlapů v oblecích s cylindry a sekerami v rukou. Poslední konkurence je zlikvidována, policejní šéf počítá úplatky a Gang Sekerníků vládne městu. Jen nejhudší periférie jsou stranou jejich zájmů – nejsou tam peníze. Ale to se má brzy změnit – zlodějíček Sing a jeho oběžný kámoš se rozhodli vydírat v nesprávném pavlačovém bloku. V uličce Vepřín.

Scénárista, režisér, producent, choreograf a hlavní hrdina Stephen Chow má už za sebou 64 rolí a 7 vlastních filmů v hongkongském zábavním průmyslu a nyní se rozhodl vytěžít z obnovené popularity kung-fu filmů, co se dá. Jeho pojetí příběhu se podobá westernu, ale především je to parodie. Příběh, bojové scény, slavné kung-fu školy a styly, postavy, zkrátka všechna kung-fu klíše mu slouží za zdroj velkého množství vtipů. Už hlavní hrdina a jeho osud od dětství po současnost, ač v podstatě smutný, je děsně praštěný. Do dalších rolí obsadil Chow pestrou směsici výrazných typů – tady si ani jednoho Asiata nesplete s jiným – ječící paní domácí s věčnou cigaretou v koutku, ušlápnutý manžel v županu, přihřátý krejčí, dobromyslný pekař, přihlouplý silný podomek a další chudí Číňané, obyvající uličku Vepřín. Naopak Gang Sekerníků, snad kromě šéfa a účetního, jsou navlečeni do evropských černých obleků a jsou všichni zaměnitelní (možná taky proto, aby se ušetřilo na komparsu). Nesmím zapomenout na hrdinova tlustého parťáka mdlého rozumu a kamarádku z dětství, kterou kdysi zachránil před výpraskem a která je, jak jinak, krásná a němá.

Ačkoli jsou bojové scény přehnané a zde ještě víc do absurdna, než je obvyklé, jsou velmi poutavé, dobře sestříhané a dobře trikově ošetřené – například závěrečná bojovka, kdy si to hrdina rozdává s gangem ve stylu „Neo a tisíc agentů Smitů (Matrix Reloaded)“ vypadá mnohem reálnější než její vzor. Ovšem co si budeme nalhávat – Matrix koneckonců napodoboval kung-fu filmy, aspoň v soubojích určitě. Samozřejmě jsou také terčem parodie – bizarní ropuší styl nejmocnějšího padoucha, zvaného Bestie, je prostě skvělý, stejně tak úder „Budhova dlaň“, za který by demoliční čtyři zaplatily miliony.

Hrají zde také všechny detaily od válečků na nudle přes nože až po jedovaté kobry, občas se v příběhu objeví odbočka do hrdinova dětství. Když se bojuje, tak se také zabíjí a někdy hodně krvavě, ale nejdopornější scénu čekejte až v samotném závěru a malinko napovím, že v ní figuruje lízátko, ale víc mě nenuffte vzpomínat, nebo se mi zase udělá špatně.

Kdo má rád kung-fu a nebere to moc vážně, bude se skvěle bavit. Ti ostatní se budou bavit jen výborně.

Roman Paulík

Výsledky 16. ročníku soutěže O Stříbřitělesklý halmochron

1. Mařík Jakub	Noshiro	255
2. Kovanic Jan	Kinoautomat	212
3. Kostecká Jana	Prima zážitky s.r.o.	134
4. Ocelák Radek	Jsi krásný, okamžiku, prodlí jen...	128
5. Kárník Hynek	Sen	126
6. Purketová Petra	Válka Daniela Ostrovského	120
7. Vejsada Jan	Pokletí věčnosti	110
8. Mařík Jakub	Revoluční kapitál	104
9. Tesařová Veronika	Zasněžený minaret	102
10. Kalinová Marcela	Účetní závěrka	97

Jak jsem letos hodnotila Halmochrom

Jak je čtenářům IK známo, pořádá plzeňský sci-fi klub Andromeda literární soutěž O stříbřitělesklý halmochrom. Oficiální výsledky zjistíte na jiném místě, já se s vámi – jak to činím každoročně – i letos podělím o své dojmy s mylnou vírou v to, že si mých poznámek všimne některý z autorů letošních příspěvků, a místo aby mi veřejně či skrytě lál (i to už se stalo – a Dáreček by mohl vyprávět o zlých mailech neúspěšných autorů), se nad mými připomínkami zamyslí a v příštím ročníku se případných chyb vystříhá.

Takže nejprve heslovitě: **Halmochrom 2005 uzavřen a vyhodnocen! Kvalita obsahová i formální vyšší než loni! Více žen mezi autorkami! Žádný geniální a všechny předběhnuší a dosud nepoznaný autor! Kdeže je kdysi Plzní objevená Vilma Kadlečková? Ale, milí začínající autoři, neklesajte na duchu a pište dál.**

Celkem organizátoři obdrželi 35 prací od 28 autorů, z tohoto počtu bylo 9 žen a 19 mužů. Nejčastější rozsah prací – 2 strany, největší rozsah 10 stran. Několik prací spojuje společné nescifické téma – v letošním roce **sebevraždy**. Pouze jedna práce se – alespoň z mého pohledu – nedala zařadit pod obecné zadání, oproti předchozím létům většina prací zpracovávala téma cestování časem, tedy téma oceňované v této soutěži zejména.

Až na výjimky se všechny příspěvky daly dobře přečíst, tentokrát žádný z nich nebyl psán mechanickým psacím strojem po obou stranách průklepového papíru. Některým pracem lze vyčíst – bohužel jako v předchozích letech – špatnou interpunkci, pouze jediná práce byla psána takto odstrašující češtinou (pozor – všechny následující chyby způsobil autor povídky): “...Plán se zdařil sledovanost se navíšila do hystorického čísla a tak si Donald mohl mnout ruce na finančním ziskem který ho čeká...Stejně jako Samuel který tušil že ze hry nevzejde nic dobrého už když vyděl šibalský úsměv na tváři RONALDA STUARTA, při uvítání soutěžících...”

Nadšeně jásam nad tímto krokem k lepšímu, přesto všem budoucím spisovatelům mohu doporučit způsob, kterým lze vlastní jazyk zlepšit nejlépe: **čist - čist - čist kvalitní literaturu!**

Na vaše další příspěvky se v roce 2006 těší

Daniela Kovářová, 26. 5. 2005

Sci-fi klub Andromeda Plzeň vyhlašuje 17. ročník literární soutěže O Stříbřitělesklý halmochron

Soutěžní podmínky:

1. Zasláné práce musí být v žánru SCI-FI (Porotci neoblubují povídky žánru čisté FANTASY a HORRORu). Oblibujeme hlavně povídky na téma Cestování časem.

2. Rozsah povídky je omezen na 40 normostran nebo maxi-



málně na TŘI povídky, jejichž součet nepřesáhne 40 normostran.

3. Soutěž je NEANONYMNÍ – tzn. příspěvky by měly mít v hlavičce jméno autora či alias, pod kterým mají být uváděny. Texty musí být zaslány e-mailem nebo na disketě (čestně vrátíme), napsané v běžném textovém editoru (T602, Wintext 602, AmiPro, Word), nebo do-
dány ve třech

exemplářích, psané strojem nebo vytištěné na kvalitní tiskárně. Texty dodané v elektronické podobě mají větší šance na zveřejnění ve sborníku a není je nutné zasílat v papírové formě. Soubory by neměly obsahovat viry známého či neznámého původu. **NEZAPOMÍNEJTE NA ZPÁTEČNÍ ADRESU!**

4. Nevyžádané písemné příspěvky se nevrací.

5. SFK ANDROMEDA si vyhrazuje právo na jedno vytištění ve svém klubovém fanzinu, který by měli obdržet všichni účastníci soutěže.

6. Prosíme autory, kteří nesouhlasí se zveřejněním svého příspěvku na Internetu, nechť nás na to laskavě upozorní.

7. Vyhlášení výsledků soutěže a předání cen bude v průběhu PARCONU – TAURCONu v Nymburku na přelomu srpna a září 2006.

8. Uzávěrka soutěže je dne 31.3.2006

9. Soutěžní příspěvky v elektronické formě zasílejte na adresu: Izaborsky@quick.cz, kde získáte i další informace

Písemné práce zasílejte na adresu:

Lubomír ŽÁBORSKÝ; Rabštejnská 32; 323 32 PLZEŇ

Prispievatelia zo Slovenska môžu využiť adresu :

L. Záborský; Predmestská 40; 010 00 ŽILINA

Pořadatelé se zavazují, že poskytnuté osobní údaje neposkytnou žádné třetí osobě a využijí je pouze pro komunikaci s účastníky soutěže.